

சிலம்பு }
உள }

திருவள்ளூர் ஆண்டு கருஅநு, புரட்டாசி
அக்டோபர், 1952

{ பரல்
உ }

திருக்குறள் சொல் அடைவு

தொல்காப்பியம்

இன்று காணப்பெறும் சங்க மருவிய நூற்கள் எட்டுத் தொகை பத்தப் பாட்டு பதினெண்கீழ்க் கணக்குகள் என்ப. இவற்றிற்குக் கருவியாகிய தொல்காப்பியமும், இறையனார் களவியலும் சங்கம் மருவிய நூற்களே.

இவற்றுள் ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியம் காலப் பழைமை வாய்ந்தது. குறைவிலா நிறைவாம் முழுமுதற் செழுந் தமிழ்நூல். அந் நூல் இலக்கணமே அன்றிச் செந்தமிழ் நாட்டுப் பண்டைய வாழ்க்கையினைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் வரலாற்று நூலும் ஆகும். வரலாற்றாசிரியன் உலகியல்பில் உள்ளதை உள்ளவாறு உரைப்பதே ஒண்மையாகும். அதனால் ஆண்டு உரைத்தனவெல்லாம் அப்படியே மேற்கொண்டு ஒழுகத் தக்கன என்பது கருத்தன்று. தூசுபோக்கி மாசுநீக்கி மாண்பொருள் கொள்ளுவதே மதிவல்லார் கடன். அதுபோல் தொல்காப்பியத்தின் கண்ணும் விழுமிய வாழ்க்கையாம் உடலுயிர் ஒத்து ஒருவன் ஒருத்தியாய் மருவி மும்மையினும் முழுத் துணையாய் வாழும் வாழ்க்கைக்கு அரண் செய்வன அனைத்தும் கொள்ளத்தக்கனவே. முரண்படுவன சிற்சில ஆங்காங்குக் காணப்படின் அவை தள்ளத் தக்கனவேயாம். இந் நூலின் காலம் ஆறாயிரம் யாண்டுகளுக்கு முன் என்ப.

திருக்குறள்

இது தெய்வச் செந்தமிழ்ப் பொதுமறை. அனைத்துலகோர்க்கும் உய்வினைத் தரும் நினைத்தற்கரிய நெடுமறை.

இறைவன்போன்று இறைவன் திருவருள் கை வரப்பெற்ற மெய் யுணர்ந்தார்—நாயன்மார் நவிலும் நல்லுரைகள், உயிர்தொறும் கலந்து மறைந்து நின்று அவ்வுயிர்களை நன்னெறிக்கண் ஒழுகப் பண்ணுதலால் நல்லார் அனைவராலும் மறை என வழங்கி வரலாயின.

இத் தெய்வமறை கடவுள்போன்று காலம் இடம் கோலம் மொழி முதலியவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டது. இது செந்நெறிக் கண் “அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார்” என்னும் மெய் அடியார் தன்மையை ஒத்துத் திகழ்வது. அச் சிறப்பினைச் சேக்கிழார் அடிகள் கூறியருளும் திரு மொழியால் உணர்க. அவ் அருள் மொழி :

“மூவேந்தர் தமிழ்வழங்கும் நாட்டுக் கப்பால்
முதல்வனார் அடிச்சார்ந்த முறைமை யோரும்
நாவேயந்த திருத்தொண்டத் தொகையிற் கூறும்
நற்றொண்டர் காலத்து முன்னும் பின்னும்
பூவேயந்த நெடுஞ்சடைமேல் அடம்பு தும்பை
புதியமதி நதியிதழி பொருந்த வைத்த
சேவேந்து வெல்கொடியான் அடிச்சார்ந் தாரும்
செப்பியஅப் பாலும் அடிச் சார்ந்தார் தாமே.”

—கஉ, திருத்தொண்டர்சீர், அப்பா. க.

எக்காலத்தும் எந் நாட்டகத்தும் எம்மொழிவல்ல எத் திறத்தார்க்கும், ஒத்து உறுதுணையாவது. அஃது உயிர் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்களில் சிறந்த நீரையும் உப்பையும்போன்று திகழ்வது. நனிநாகரிகப் பண்பு வாய்க்க விழையும் பிழையிலா மாந்தர் அனைவரும் ஐயப்பா டின்றிக் கைக்கொண்டொழுக வேண்டிய அனைத்தையும் அறுதி யிட்டுக் கூறுவது. அம்மட்டோ? தள்ள வேண்டிவ அனைத்தும் தாழ்வின்றிக் கூறுவது. அதனால் திருக்குறள் நடக்க வேண்டிவ கூறும் நயநூல் என்க.

தொல்காப் பியமிருந்த சொல்லும் திருக்குறள்
நல்கொண் டுய்யநாட் டும்.

வைப்பு

திருக்குறள் அறம் முப்பத்தெட்டு, பொருள் எழுபது, இன்பம் இருபத்தைந்து எனத் தொல்லாசிரியர் கைக்கொண்டு ஒழுகிய பாகுபாடு ஆகும். திருவள்ளுவப் பெருந்தகையார் தாம் வகுக்கும் இயல்களைத் தொடங்குங்கால் அவ்வப் பெயராலேயே கூறியருள்வர். எடுத்துக்காட்டாக. இல்லற இயல், அரசியல், அமைச்சியல், அரண் இயல், கூழ் இயல், படை இயல், நட்பு இயல், குடி இயல் என்பன.

இவ் இயல்களைத் தொடங்குங்கால் அவ்வப் பெயராலேயே கையாண்டிருப்பதை உற்று நோக்குக. ரு. இல்லற இயல்—இல் வாழ்க்கை. ஙகூ. அரசியல்—இறைமாட்சி. கூசு. அமைச்சியல்—அமைச்சு. எசு. அரணியல்—நாடு. எசு. கூழியல்—பொருள். எஎ. படை இயல்—படைமாட்சி. எசு. நட்பியல்—நட்பு. கூசு. குடி இயல்—குடிமை. இங்ஙனம் வருவன சான்றும்.

இதுபோல் துறவியலும், ஙரு. துறவு இயல்—துறவு என் றிருப்பதே அமைவுடைத்து, அதற்கு மாறாக உரு. துறவு இயல்—அருளுடைமை என்றிருப்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்? பொருந்தும் என்பார் கருதுவது,

“பாயிரம் நான்கில் லறமிருபான் பன்மூன்றே
தூய துறவறமொன் றாழாக—ஆய
அறத்துப்பால் நால்வகையா ஆய்ந்துரைத்தார் நூலின்
திறத்துப்பால் வள்ளுவனார் தேர்ந்து.”

—திருவள்ளுவமலை, எறிச்சலூர். உரு.

இப் பாட்டுத் தப்பாகக் கருதியார்மனம்போல் திருத்தப் பட்டிருக்குமென எண்ண இடந்தருகின்றது; எங்ஙனமெனின்?

“பாயிரம் நான்கில் லறமுப்பான் பன்மூன்றே
தூய துறவறமொன் றாழாக.—

என்று இருந்திருக்கவேண்டும். அப்படியிருப்பின் ‘பன்மூன்றே’ என்பதற்குப் பொருள் பன்னப்பட்ட மூன்று என்று கொள்ளு தல் வேண்டும். அப்படிக் கொள்ளின் ஙரு. துறவு. ஙகூ. மெய் யுணர்தல். ஙஎ. அவாவறுத்தல் என்னும் மூன்றுமே துற வறம் ஆகும். இம்மூன்றும் முப்பொருள் உண்மை கூறுவதும் ஆகும். ஒருபுடையாய் உயிர், இறை, தலை எனக் கொள்ளுதல் ஆகும்.

சிறப்பு

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய இத் தெய்வ மறை தனக்கு முன்னுள்ள நூல்களின் மலைவு தீர்க்கும் மாண் விளக்காய்த் தனக்குப் பின்னுள்ள நூற்கள் அனைத்திற்கும் சொல்லும் கருத்தும் தொடரும் வரையாது வழங்கும் வண்மைத் தாயகமாய், மேல்வரும் நூல்கட்கும் வைப்பு ஊற்றாய் உலகிற் சிறந்த பிறமொழியாளர் உள்ளங் கொள்ளுகொள் வள்ள அமிழ்தாய், சொற்கருக்கமாய் பொருள்விளக்கமாய், ஒதற்கெளிதாய் உணர்தற்கரிதாய் விளங்கும் ஒண்மைபது.

இதன் சிறப்பு நோக்கிக் கலை மலிந்த ஆங்கிலம் முதலிய தொண்ணூறுக்கு மேற்பட்ட மொழிகளில் மொழிபெயர்த்துப்

பொன்னேபோற் போற்றிக் கற்று ஒழுகி நற்றவ வள்ளுவரை நம் தெய்வம் எம் தெய்வம் என்று நாவார வாழ்த்தி மனமார நினைந்து நானும் கொண்டாடுகின்றனர். இதனால் தனித்தமிழ்ப் பண்பு காடும் மலையும் கடலும் சூழ்ந்த நாடுகளிலும் ஊர்களிலும் பேரூர்களிலும் வாழும் பெருமக்கள் எளிதாகப்பெற்றுப் பீடும் பொருளும் பெருக்கி வீடும் விழைந்து விழுமிய நனிநாகரிகராக வாழத் துணை செய்கின்றது.

இப்பெருமை நோக்கியே நாட்டுப்புலவர் நயனார் மைந்தர் ஒப்பில் சுப்பிரமணிய பாரதியார் “வள்ளுவன் தன்னை உலகி னுக்கே தந்து—வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு” என விறு கொண்டு வாயார வாழ்த்திக் கூறுவாராயினர்.

இத்துணைச் சிறந்த மூவுலகும் ஈடாக விலைவரம்பில்லா முழுமாணிக்கங்கள் நிறைந்த வயிரமணிப் பேழை திருக்குறள். அம்மாணிக்க மணிகள் பென்னம்பெரிய பொருள்களைச் சின்னஞ் சிறுசொற்களால் உன்ன உன்ன வற்று ஊற்றாய் உவப் பூட்டி உணர்த்தும் சீர்கள். அச்சீர்கள் மேல் வரியில் நான்கும் கீழ்வரியில் மூன்றுமாக ஏழு சீர்கள் உள்ளன. இவ் ஏழும் வழுவிலா எழுவகை ஆற்றல்களைக் குறிப்பன. நாற்சீரும் முச் சீருமாக அமைந்து நடக்கும் அருமை நாற்பொருளை முப்பாலில் நன்கமைத்து நாட்டிய நயம் காட்டும். இவ் அருமை வயிரமணிப் பேழையைத் திறந்து . உள்ளவாறு இன்புறச் செய்யும் திறவுகோல் ஒன்று இன்றி உலகவர் மருண்டு இருண்ட அறையில் எழில் விளக்கின்றிப்புக்கு விழியிருந்தும் குருடராய்ப் பொருள் விளங்காது தெருள் பெறுது மயங்குவாரை ஒத்து மயங்கினர்.

திறவு

அம்மயக்கந்திரச் சி. யு. போப்பையரவர்கள் ஆங்கிலத்தில் தாம் மொழிபெயர்த்துள்ள திருக்குறளுக்கு ஆங்கிலத்திலேயே “திருக்குறட் சொல்லிருப்பிசைவும் (Concordance) பேரகராதியும் (Lexicon) யாத்துள்ளார்கள்.

1924-இல் சென்னை திரு. வா. மார்க்கசகாயஞ் செட்டியார் அவர்கள் “திருக்குறள் சொற்குறிப்பு அகராதி” என ஒருநூல் யாத்துள்ளார்கள். முன்னது மொழிவேறு. பின்னது முற்றும் நிரம்பாதது. அது கைப்பிடியில்லாத் திறவுகோல் ஒத்தது.

இஞ்ஞான்று ஆசிரியர், சாமி. வேலாயுதம் பிள்ளை அவர்கள் தமிழுக்கு அளித்துள்ள அமிழ்தினும் இனிய “திருக்குறள் சொல்லடைவு” என்னும் நூல் முற்றும் நிரம்பிய வேலைப்பாட

மைந்த சிறந்த திறவுகோல் ஆகும். அவர்கள் செந்தமிழ் அன்பிலும் சிவத்தொண்டிலும் ஈடுபட்டுப் பல்லாண்டுகள் மெய்யாகத் தோய்ந்த விழுத்தவம் இச் சொல்லடைவு நூலாக உருவெடுத்துள்ளது. இனித் திருக்குறள் கற்பார் எவ்வித மலைவுமின்றி உள்ளவாறு கற்க உறுதுணையாகும் இந்நூல். உலகுக்கு ஆசிரியரவர்கள் இந்நூலை யளித்துப் பெருநன்றி செய்துள்ளார்கள். நாம் அவர்களை என்ஹென்றும் பாராட்டு வோமாக. அந்நூலை நின்று நிலவச் செய்யத் துணைபுரிவோமாக.

வரலாறும் வளர்ப்பும்

எஞ்சா வளஞ்சேர் தஞ்சைமா நகர்க்கண் ஆசிரியர் 22—8—1895-இல் பிறந்தனர். இவர்தம் தந்தையார் வே. சாமி நாத பிள்ளை அவர்கள் ஆவர். இவர் திருப்பெயர் வேலாயுதம் பிள்ளை என்ப. இளமையிலேயே தவமிசு தந்தையாரால் திருக் குறளே போன்று உலகப் பொது நெறியாய்ச் செந்தமிழ்ச் செந்நெறியாய் விளங்கும் சைவத்தின்கண்ணும் அதற்கு உடல் போன்று திகழும் தமிழின் கண்ணும் பெரிதும் ஈடுபாடுடைய ராய் வளருமாறு பேணி வளர்க்கப்பெற்றார்.

படிப்பு

இளமையிலேயே தந்தை தாயரை இழந்தனர். தந்தை தாயரை இழக்க நேரினும் அவர்தம் தவப்பேற்றால் அருள் உளத்தால் தளரா முயற்சி களைகணக் கல்வி பயின்று இளங் கலைஞர் என்னும் பி.ஏ. பட்டம் பெற்றனர்.

வேலை

உடனடியாக ஆசிரியர் வேலையில் அமர்ந்தனர். விரைவில் கற்பிக்கும் உரிமையாம் எல்.டி. பட்டம் பெற்றனர். தஞ்சைமா வட்ட நாட்டாண்மைக் கழக உயர் நிலைப்பள்ளிகளில் பதினோ ராண்டு உதவி ஆசிரியராகவும், இருபத்தோராண்டு தலைமை ஆசிரியராகவும் பணிபுரிந்து நற்பெயருடன் 1950-இல் ஊதியத் தர் என்னும் ஓய்வு பெற்றனர்.

தமிழ்த்தொண்டு

தலைமை ஆசிரியர் நிலை எய்தியதுமுதல் பள்ளிகளைத் தண் தமிழ் மயம் ஆக்கினர். ஆசிரியர் கட்டளை (Staff order) முதல் எல்லா நடவடிக்கைகளையும் பெரும் எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாது தண் தமிழிலேயே நிகழ்த்தி வந்தனர். தஞ்சைமா வட்டப் பந்தயங்களையும் திருவாரூர் உயர் நிலைப் பள்ளியில் இருந்துகொண்டு கூடியவரை தனித்தமிழில் நடத் திப் பெருமை பெற்றார்.

1925 முதல் தமிழ்ப் பொழிலில் மூவர்தமிழ் என்னும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் உடலியலும் உடல்தலவறியும் (Physiology and Hygienes) என்னும் அறிவியல் நூலையும் பல்வேறு மதிப்புரை கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டு வந்துள்ளார்.

1937 முதல் மூன்றாண்டு உழைத்துத் தமிழ்க்கலைச் சொல் லாக்கத்திற்கு அடிப்படை கோலினர். மொழியரசி என்னும் அரிய தமிழ்ப் பெருமை கூறும் நூலை இயற்றித் திருவாரூரில் 24—10—47-இல் மிகச் சிறப்பாக அரங்கேற்றினர்.

28—9—'52-இல் பல்லாண்டுகள் அரும்பாடுபட்டுப் பெரும்பொருள் செலவில் தாமே இயற்றிய 'திருக்குறள் சொல்ல டைவு' என்னும் அரிய பெரிய கருவிநூலை அச்சிட்டுச் சென்னை யம்பதியில் யாவரும் போற்றுமாறு அரங்கேற்றுவித்தனர்.

அரங்கேற்று விழா

28—9—'52-இல் சென்னை இராஜாஜி மண்டபத்தில் திருக் குறள் சொல் அடைவு அரங்கேற்று விழா மிகச் சிறப்பாக மாலை நான்கு மணிக்கு நிகழ்ந்தது. மக்கள் இருபாலார் ஆயிரக்கணக் கானவர் ஆர்வமுடன் குழுமி யிருந்தனர். விழாவிற்குப் பொருள் அமைச்சர் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் தலைமைபூண்டார்கள். அவர்கள் பொன் மொழியின் சுருக்கம்:

“தமிழ் மக்களாகிய நாம் பழம் பெருமையையும் வளத்தையு ம் மீண்டும் பெற வேண்டுமானால், உலகம் போற்றும் திருக் குறளை ஆர்வமுடன் தொடர்ந்து பயிலவேண்டும்; திருக்குறள் சொல்லடைவு அப் பயிற்சிக்குப் பெருந்துணைபுரியும்,” என்று கூறினர். “திருக்குறளின்கண் மெய்யுணர்ந்தார் முதலிய மேலோர்க்கு மட்டும் அன்றி எல்லாப் பெருமக்கட்கும் நாடொறும் வாழும் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத எல்லாத் தேவைகளும் அமைந்துள்ளன. ஆசிரியர் பயன் கருதாது பல்லாண்டு உழைத்துத் திருக்குறள் சொல்லடைவு நூலை இயற்றியுள்ளனர். அந்நூலைப் பேணவேண்டும்; அவர்களை ஆத ரிக்க வேண்டும். நல்ல நூல்களை யாக்க நல்லாசிரியர்கட்கு நாம் ஆதரவு நல்கினால்தான் தமிழ் வளரும்,” என்றனர்.

வரவேற்புக் குழுவுத் தலைவர் திரு. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை யவர்கள் எல்லாரையும் நன்கு வரவேற்றுச் சொற் சுருங்கப் பொருள் விளங்கத் திப்பதுட்பச் செறிவுடன் இன்மொழி மொழிந்தனர். அரங்கேற்றுவிழாவைச் சிறப்பித்தும் வாழ்த்தி யும் பல்வேறிடங்களிலிருந்து தமிழன்பர்களும், புரவலர்களும்,

காவலர்களும் விடுத்துள்ள எழுத்துக்கள் படிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் சிறந்தன; இராஜாஜி, டாக்டர், சி. பி. இராமசாமி ஐயர், திரு. பி. டி. இராசன், திரு. அவினாசிலிங்கம் செட்டியார் முதலியோருடையன ஆகும்.

அமைச்சர் வேறு இன்றியமையா அலுவல் காரணமாகச் செல்ல நேர்ந்தமையால் டாக்டர் டி. எஸ். திருமூர்த்தி அவர்கள் தலைமை தாங்கினார்கள்.

தமிழ் முனிவர் திரு. வி. க. அவர்கள் பேரார்வ வாழ்த்து முழக்கிடையே வந்தமர்ந்தனர். அவர்கள் ஆசிரியரையும் ஆசிரியரின் அரும்பெரும் தொண்டினையும் பண்பினையும் பாராட்டிப் பேசினர். திருக்குறளுக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் தனி நிலையம் வேண்டும். மேனாடுகளில் செகப்பிரியர் நூலொன்றுக்கு நாம் கேட்குமாறு அதைப்பற்றிய விளக்கங்களே அமைந்த பல நூல்கள் சேர்ந்த நூல் நிலையங்களிருப்பதுபோன்று நம் நாட்டகத்தும் பல்வேறு இடங்களில் பல்வேறு நூல் நிலையங்கள் அமைய வேண்டும். திருக்குறளில் கூறப்பட்டுள்ள செடிகொடிகள், திருவுருவங்கள், கருவிகள், ஏனைப் பொருள்கள் முதலியன பெருமக்கள் உள்ளவாறு கண்டு உவப்புறுமாறு அமைக்க வேண்டும். அதுவே திருக்குறளுக்குச் செய்யும் பெருந் தொண்டு. திருக்குறளைப்பற்றிய பல்வேறு ஆய்வு நூல்கள் வெளிவர வேண்டும் என்றனர்.

பண்டைத் தமிழ்ப்பண்பு சிறிதும் குன்றாது ஒழுக்க வழக்கங்களுக்கு அரண்செய்வதாய், தனித்தமிழ் மாண்பு தலை சிறப்பதாய், மக்கள் கண்டுகளித்துக் கைக்கொண்டொழுகி உய்வதற்கு ஊன்றுகோலாய், அல்லன விலக்கி நல்லனவே புகல்வதாய், நாடும், மொழியும், நன்னெறியும் பிடுறுவதாய் உள்ள 'ஒளவையார்' முதலிய சிறந்த நாடகங்களையே நடித்து நாட்டுக்கும் மொழிக்கும் நற்பணி புரிந்துவரும் திரு. டி. கே. எஸ். பிறப்பாளர் தொண்டு உலகுணர்ந்ததே.

அவர்கள் இவ்வரங்கேற்று விழாவைப் பண்டை முறைப்படி ஆட்சியாளர் நேர்நின்று சிறப்பாக நிகழ்த்தியிருக்க வேண்டும். அதற்குத் தமிழகம் மொழிமுறைப்படி பிரிந்து தனியாட்சி பெற்றுத் திகழவேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாடும் மொழியும் நன்னெறியும் மேன்மையுற்று உலகு மதிக்க ஒண்மையுற்று ஓங்கும் என்றனர். பண்டைய மரபு விளங்க அரங்கேறு புலவர்க்குத் தம்மவாய்ப் பொன்னாடை போர்த்துப் பூமாலை சூட்டிப் புகழ்ந்தனர்.

அம்மட்டோ? ஆசிரியரை ஊக்குமுகத்தான் செல்வர்க்கும் புரவலர்க்கும் வழிகாட்டியாய் திருக்குறள் சொல்லடைவுப்படி ஐம்பதை ஆங்கே வாங்கி நீண்ட புகழெய்தினர். திரு. புலவர் புத்தனேரி-சுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஆசிரியரைப் பாராட்டிப் பாடிய வெண்பாவையும் படித்தளித்தனர்.

இந்நூல் புரவலர் பி. டி. இராசன் எம். எல். ஏ. அவர்கட்கு அரும்புகழ் அலங்கலாக அணியப் பெற்றுள்ளது. நூலையும் ஆசிரியரையும் பாராட்டித் திரு. ஹெர்பர்ட் சுந்தரம், முகம்மது ஹுசைன் நைனார், தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை, ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி (கல்கி), ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை முதலியோர் பேசினர். எல்லாரும் இந்நூலை வாங்கி இன்னும் ஆசிரியரால் வெளிவர இருக்கும் பொருளடைவுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்குமாறு புகன்றனர்.

ஆசிரியரவர்கள் நூல் பாக்கத் தொடங்கியது முதல் இன்று காறும் துணைபுரிந்த எல்லார்க்கும் நன்றி புகன்று உழைப்பையும் எடுத்துக் கூறி விழாக் கூட்டத்தைக் கண்டு தம் அகமகிழ்வையும் ஆர்வத்தையும் நவின்றனர். இந்நூலையாக்கப் பதினேழு ஆண்டுகள் ஓய்வு நேரங்கள் பிடித்தன என்றும், ஐஞ்ஞாற்று அறுபது அடிப்படைச் சொற்களே திருக்குறளில் அமைந்துள்ளன என்றும், அஃது இறும்பூது பயக்கும் அரும்பணி என்றும் கூறினர்.

திருவாட்டி எஸ். பார்வதி அம்மாள் திருக்குறள் செய்யுட்களைப் பண்ணொடு பாடி இன்னிசையோடு மிழற்றினர். திரு. பி. ஸ்ரீ. ஆச்சாரியார் நன்றிகூறப் பேரவை நன்கினிது நிறைவுற்றது.

வையப் பொதுமறையாம் வள்ளுவர்நூற் சொல்லடைவு தெய்வத் தமிழ்சிவத்தொண் டார்சாமி—மெய்ப்புகழ்சேர் வேலா யுதன்செய்தான் வேட்பஅரங் சேற்றினான் நூலாற்பொன் னாற்புகழ்ந்தார் நோக்கு.

திருவெம்பாவை

[திரு. ஓளவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, தியாகராயர் கல்லூரி, மதுரை]

திருவெம்பாவை என்பது பழந்தமிழ் நூல்கள் காட்டும் பாவைப் பாட்டு வகையாகும்; அஃதாவது மகளிர் நீர்த் துறையில் பாவையமைத்து நீராடி விளையாடுவது பொருளாக வரும் பாட்டு. பாவையை வண்டற் பாவை யென்றும் இவ் விளையாட்டை வண்டலாட்டு என்றும் வழங்குவதுண்டு. “வண்டற் பாவை வெளவலின், துண்பொடிகளை இக்கடல் தூர்ப்போள்” (ஐங். 124) என வருவது காண்க. இவ் விளையாட்டுத் திங்களில் ஒரு சிறந்த நீராட்டாகவும் சங்ககாலத்தே நிகழ்ந்திருக்கின்றது. இதைத் தைந்நீராடல் என்றும் அம்பா வாடல் என்றும் பரிபாடல் முதலிய நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இந் நீராட்டை விரிந்த நூல்வல்ல சான்றோர் முன்னிருந்து தொடங்குவிக்கின்றனர். மணமாகா மகளிர் “வெம்பாதாக வியன்னில வரைப்பு,” என, இந்த அம்பாவாடலை மேற்கொள்ளுகின்றனர். மகப்பெற்று முதிர்ந்த மகளிரான தாயர்களும் முனித்துறை முதல்வியர்களும் சிறுமகளிர்க்குத் துணையாக முன்னின்று இந் நீராட்டினை அமைத்துத் தருகின்றனர். இது பற்றியே இது, “தாயருகா நின்று தவத்தைநீ ராடுதல்” என்று குறிக்கப்படுகிறது. அழகிய பாவைகளைத் துறைக்கண் நிறுத்தி ஆடுதலாதலால் இது அம்பா வாடல் என்று பெயர் பெற்றது. அம்பாவையாடல் அம்பாவாடல் என மருவிற்பெனக் கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கிறது.

பண்டை நாளில், முழுத் திங்கள் வழியே மாதங்கள் கணக்கிடப்பட்டன. அதனால் மாதத்தைத் திங்கள் என்று குறிப்பது தமிழ் வழக்கம். பழந்தமிழ் நூல்கள் எல்லாவற்றிலும் “மாதம்” என்ற சொல் காணப்படாது. அதன் பொருளே தோன்றத் “திங்கள்” என்ற சொல்லே காணப்படுகிறது. பண்டையோரும் இந்நாளையவரும் சித்திரைத்திங்கள், மார்கழித்திங்கள் என்று வழங்கியது இதுபற்றியேயாகும். பின்னர் இம் முறை மாறி ஞாயிற்றை வழியாகக் கொள்ளும் முறையாயிற்று.

நாம் இப்போது வழங்கும் மார்கழித் திங்கள், பண்டை நாளில் மார்கழி முழுமதியன்றோடு முடியும்; மறுநாள் தொடங்கிய தைத்திங்கள், தைம்மாதத்து முழுமதியோடு முடியும். பண்டையோர், மார்கழி முழுமதியன்று ஆதிரைநாள் வந்து

கூடுதலின், அந்நாளில் இப்பாவை வினையாட்டாகிய அம்பா வாடலைத் தொடங்கினர்; அதனால் இதனை மார்கழி நீராட்டென்றும் சில சான்றோர் வழங்கலாயினர். இந் நீராட்டுத் தைத்திங்கண் முழுதும் நடைபெற்றதனால் சங்ககாலத்தார் இதனைத் தைந்நீராடல் என்றே பலபடியாக எடுத்தோதியிருக்கின்றனர்.

தைத்திங்கள் நீராட்டை மேற்கொண்ட மகளிர், வையைத் துறையில் நீராடிய நிகழ்ச்சியைக் கூறவந்த நல்லந்துவனார், இந் நீராட்டெடுக்கும் காலத்தை, “பனிப்படு பைதல் விதலைப் பருவத்து, ஞாயிறு காயா நளிமாரிப் பிற்குளத்து, மாயிருந் திங்கள் மறுநிறை யாதிரை” (பரி. 11: 75-7) என்று குறிக்கின்றார். மாரிப்பிற்குளம் என்றது மழைக்காலத்து இறுதியாகிய மார்கழி என்றவாறு. மார்கழியைக் குளம் என்பது வான நூல் வழக்கு. மார்கழி முழுத் திங்களும் திருவாதிரை நாளும் கூடிய நன்னாளில் இந் நீராட்டுவிழா தொடங்குகிறது. இதனை அவர், “குளத்து, மாயிருந் திங்கள் மறுநிறை ஆதிரை, விரிநூ லந்தணர் விழவு தொடங்க” (பரி. 11: 76-8) என்று குறிக்கின்றார். அப்போது, தாயருகே நின்று தைந்நீராடும் மகளிர், “தைந்நீரே, நிறந்தெளிந்து நீராடற்குத் தக்கவாறு ஒழுகும் நீ, பிரியாத கணவரைப் பெறவருளுக; யாம் விரும்பும் கணவர் எல்லா நலங்களும் எய்துக; பிறப்புத்தோறும் இடையறாத நிலையில் யாம் கணவனும் மனைவியுமாய் மக்கட்பேறும் சுற்றமும் பெற்று நிலைபெற வருளுக” (பரி. 11: 115-121) என்று வேண்டுகின்றனர். நீராட்டிறுதியில், இம்மகளிர்,

“இன்ன பண்பின் தைந்நீ ராடல்,
யின்னிழை நறுநுதல் மகள்மேம்பட்ட
கன்னிமை கனியாக் கைக்கிளைக் காம
இன்னியல் மாண்தேர்ச்சி இசைபரி பாடல்
முன்முறை செய்தவத்தின் இம்முறை இயைந்தேம்,
மறுமுறை அமையத்தும் இயைக
நறுநீர் வையை நயத்தகு நிறையே”

என்று பாடி முடிக்கின்றனர். இவ்வாறே, “தையின் நீராடிய தவம்” (கலி. 59) என்றும், “நறுவீ யைம்பால் மகளி ராடும், தைஇத் தண்கயம்” (ஐங். 84) என்றும் சான்றோர் கூறுதலால், இந் நீராட்டுத் தைந்நீராடல் என்றே சங்ககாலத்து வழங்கி வந்தமை நன்கு தெளிவாம்.

இத் தைந் நீராட்டினைக் கலித்தொகையிற்பாடிய கபிலர், இதனைத் “தையில் நீராடிய தவம்” என்று சிறப்பிப்பதற்கொரு காரணமுண்டு. தைந் நீராடுங்கால் இளமகளிர் பலர் தம்மை

நீராட்டுக்கேற்ற ஒப்பனை செய்து கொண்டு விளங்கச் சிறப் புடைய மகளொருத்தி அதனைச் செய்கின்றாள். அவள் நீர்த் துறைக்குச் செல்லுமுன் தன் ஆயமகளிர் மனைதோறும் சென்று அம்மகளிரை அழைத்துக் கொள்வதோடு ஐயமும் சிறிது பெற்றுத்தொகுப்பாள். பின்பு நீர்த்துறையில் நீராடித்தொகுத்த தனை ஆங்கு வந்துசேரும் அந்தணர்க்குக் கொடை வழங்குவாள். மேலும், தான் நிறுத்தும் பாவையாகிய மகனுக்குப் பிற ளொருத்தியின் பாவையாகிய மகளை மணம்பேசித் திருமணம் செய்து சிறு சோறட்டு ஆயத்தார் எல்லோரையும் இருத்தி விருந்தோம்புவாள். இதனை,

“வையெயிற்றவர் நாப்பண் வகையணிப் பொலிந்துநீ

தையில் நீராடிய சவம் தலைப்படுவாயோ

பொய்தல்மகளையாய்ப் பிறர்மனைப்பாடிநீ

எய்திய பலர்க்கீத்த பயம்பயக் கிற்பதோ

சிறுமுத்த னைப்பேணிச் சிறுசோறு மடுத்தாநீ

நறுநுத லவரோடு நக்கதுநன்கு இயைவதோ”

(59)

என்பதனால் அறிகின்றோம். இவ்வாறு மணம் புணர்த்தலும், பொருள் செய்தலும், விருந்தோம்பலும், அறவோர்க்களித் தலுமாகிய செயற் கூறுகளால் இத் தைந் நீராட்டுத்தவம் எனப்படும் தகுதியுடையதாயிற்று.

இத் தைந் நீராடலில், இளமகளிர் செய்து கொள்ளும் வேண்டுகோளையே, மணிவாசகப் பெருமான் அருளிய திரு வெம்பாவை மகளிரும் “உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோம், உன்னடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம், அன்னவரே எங்கணவராவார் அவருகந்து சொன்னபரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்” (திருவெம்) என்றும், “எங்கள் பெருமான் உனக்கொன்றுரைப் போம் கேள், எங்கொங்கை நின்னன்பர் அல்லார் தோள் சேரற்க” (திருவெம், 19) என்றும் வேண்டுகின்றனர். “வெம்பா தாக வியன் நில வரைப்பு” எனப் பரிபாடலில் தைந் நீராடும் மகளிர் வேண்டியது போலவே, ஆண்டாள் அருளிய திருப் பாவை மகளிர், “நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால், திங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்து நீங்காது செல்வம் நிறைந்து” (திருப்பாவை, 3) என்று கூறுகின்ற னர். இவ்வாற்றால், திருப்பாவையும் திருவெம்பாவையும் சங் காலத்துத் தைந் நீராடலையே குறிப்பது தெற்றென விளங்கும்.

இம் மணிவாசகப் பெருமானும் ஆண்டாளும் சந்திரன் வழியாகத் திங்கள் கணக்கிடப்படும் காலத்துக்குப்பின்னர்க்

தோன்றியவர்கள்; அவர்கள் காலம், இன்று போல் ஞாயிற்றின் செலவை அடிப்படையாகக் கொண்ட காலம்; அதனால் இருவரும், “போற்றியாம் மார்கழி நீராடேலோரெம்பாவாய்” என்றும், மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால், நீராடப் போதுவீர்” என்றும் முறையே குறிக்கின்றார்கள்.

இவ்வாறு திங்களைக் கணக்கிடும் காலமுறையேயன்றி, இத் தைந் நீராட்டுக் கொள்கையிலும் சில வேறுபாடுகள் இவர்கள் காலத்தில் தோன்றியிருக்கின்றன. இச் சான்றோர் காலத்தில் சமய பொழுக்கங்களும் சமய வுணர்வுகளும் பெருகப் பரவின. பௌத்தம், சமணம், சாங்கியம், வைசேடிகம், சைவம், வைணவம் முதலிய சமயங்கள் தமிழகத்தில் தோன்றி விட்டன. பழைய வழக்காறுகட்குப் புது முறையில் ஒழுக்கங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. அந் நெறியில் தைந்நீராடல் மார்கழி நீராட்டாகி ஒருவகை நோன்பாகவும் மாறிவிட்டது. நெய் பால் முதலியன உண்ணுமை, கண்ணுக்கு மையெழுதுதல், கூந்தலில் பூமுடித்தல் முதலிய ஒப்பனை செய்து கொள்ளுமை ஒழுக்கங்களாயின. நீர்த்துறைக்கண் நிறுத்தப்படும் பாவைகளை உமையம்மையாகக் கருதி வழிபடுவது இயல்பாயிற்று. திருமாலை வழிபடும் மகளிரும் மார்கழி நீராட்டில் பாவையைக் “கௌரி” யாகக் கருதி வழிபாடு செய்ததைப் பாகவத புராணம் கூறுகிறது. பழஞ் செய்யுளொன்று,

“சேயரி நாட்டமும் செவ்வாயும் அல்குலுமே—அம்மானாய்
ஆய்மலரும் தொண்டையும் ஆழியந் திண்டேரும்—அம்மானாய்
மாயிருந் தானை மயிடன் தலையின்மேல்—அம்மானாய்
பாயின சீறடிப் பாவை பகவதிக் கே—அம்மானாய் ”

என்று கூறுவது காண்க.

இக்காலத்தே நிலவிய சமயச் சான்றோர்கள், தத்தம் சமயக் கருத்துக்களைப் பொதுமக்களிடையே பரப்பவேண்டி, மகளிர் விளையாட்டுக் காலத்தே பாடும் பாட்டுக்களின் வண்ணத்தில் புது முறையில் பல பாட்டுக்களைப் பாடினர். இந்நாளில் அரசியல் வாழ்வில் இயங்குவோர் தத்தம் கட்சிக் கொள்கைகளைப் புதிய புதிய வண்ணத்தில் பாட்டமைத்து விடுப்பதைக் காண்கின்றோம். இத்துறையில் மக்கட் பண்பு என்றும் ஒரு தன்மைத்தாகலின், விளையாட்டுப் பாடல் வண்ணத்தில் இடைக்கால மக்கள் தத்தம் சமயக் கருத்துக்களைப் பாடிவிட்டதில் வியப்பில்லை. யாப்பருங் கலவுரையும் தொல்காப்பியவுரையும் காண்போர்க்கு இம் முறை பன்னெடு நாட்களுக்கு முன்பே தமிழகத்தில் தோன்றி விட்டமை நன்கு தெரியும்.

“ ஏதங்கள் நீங்க எழிலிளம் பிண்டிக்கீழ்ப்—புறுவே

வேதங்கள் நான்கும் விரித்தான் விரைமலர்மேல்—புறுவே
பாசம் பணிந்து பரவுதும் பல்காலம்—புறுவே ”

என்பது முதலாக வருவன ஆயிரத்துநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் நிலவிய பாட்டுக்களாகும். இதுபற்றியே, சேக்கிழாரும், “வண்டல் பயில்வனவெல்லாம் வளர்மதியம் புனைந்த சடை, அண்டபிரான் திருவார்த்தை அணையவருவன” என்று குறித்தருளினார். இவ்வகைய வழக்காறு கொண்டே மணிவாசகனாரும், திருவெம்பாவை, திருவம்மாளை, திருப்பொன்னூசல், திருப்பொற் சுண்ணம், திருப்பூவல்லி என்பன முதலிய வற்றைப் பாடியருளினார். திருமால் அடியாருட் சிறந்த ஆண்டாள் திருப்பாவை பாடியதும் இந்நெறி பற்றியதேயாம்.

இனி, ஆண்டாள் அருளிய திருப்பாவையில் முதற் பாட்டில் “மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்ன” என்று மகளிரையழைப்பதும், இரண்டாம் பாட்டில், பாவைநோன்புக்குரிய நெறிமைகளும், மூன்றாம் பாட்டில் மார்கழி நீராட்டால் விளையும் பயனும், நான்கு ஐந்தாம் பாட்டுக்களில் மழையை வாழ்த்துவதும் திருமலைக் கையால் மலர்தூவித் தொழுது வாயாற்பாடி மனத்தால் சிந்திக்க வரும் பயனும் கூறப்படுகின்றன. ஆறாம் பாட்டு முதல் பதினைந்தாம் பாட்டு ஈழகவுள்ள பத்துப்பாட்டுகளில் மகளிரைத் துயிலெழுப்புவதும், பதினாறாம் பாட்டு முதல் இருபத்தைந்தாம் பாட்டு ஈழகக் கண்ணைத் துயிலெழுப்பி “கருத்திருத்த வந்தோம், பறைதருதியாகில், திருத்தக்க செல்வமும் சேவகமும் யாம்பாடி, வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்வேம்” என்று கேட்பதும், இருபத்தாறு இருபத்தேழாம் பாட்டுக்களில், மார்கழி நீராட்டத்துக்கென, சங்கும் வாச்சியங்களும் பல்லாண்டு பாடுவோரும், விளக்கு, கொடி, விதானமும் பிறவும் நல்குக எனவும், இருபத்தேழாம் பாட்டில், சூடகம், தோள்வளை, தோடு, செவிப்பூ, பாடக முதலிய அணிகலன்களும் ஆடையும் பெற்று, பாற்சோறும் “நெய் பெய்து முழங்கை வழிவாரக் கூடியிருந்து குளிர்ந்துண்” டிருக்கவேண்டுமெனவும், இருபத்தெட்டாம் பாட்டில் மகளிர் தங்கள் பிழை பொறுத்தருளவேண்டுமெனக் கேட்பதும், இருபத்தொன்பதாம் பாட்டில் “எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன்றன்னோடு உற்றோமேயாவோம், உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்” என்பதும் கூறப்படுகின்றன. இறுதிக்கண்ணதாகிய முப்பதாம் பாட்டு, திருப்பாவைப் பாட்டு முப்பதையும் தப்பாமல் உரைப்பார், திருமாலால் எங்கும் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர் என்று பயன் கூறி முடிக்கின்றது.

மார்கழி முழுத்திங்களன்று அம்பாவாடல் தொடங்கு
கின்றது. திருவெம்பாவை முதல் எட்டுப் பாட்டுக்களில்
மணமாகாத இளமகளிர் ஒருவரையொருவர் துயிலுணர்த்திக்
கொண்டு நீர்த்துறைக்குச் செல்லுகின்றனர். ஒன்பதாம் பாட்
டில் எல்லோரும் சேர்ந்து நீர்த்துறையில் பாவையை நிறுவிச்
சிவபெருமானாகக் கருதிக்கொண்டு,

“முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியினே
உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோம்
உன்னடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்
அன்னவரே எங்கணவர் ஆவார் அவருகந்து
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
இன்னவகையே எமக்கு எங்கோன் நல்குதியேல்
என்ன குறையும் இலோம்”

என்று வேண்டிக்கொண்டு நிற்ப, “முனித்துறை முதல்வியர்”
எனப் பரிபாடல் குறிக்கும் தாயர் முற்போந்து, பத்து பதினே
ராம் பாட்டுக்களில், சிவபெருமானது பரமார்தன்மையை
வியந்து, “பாதாளமேழினும் கீழ்ச் சொற்கழிவு, போதார்
புனை முடியும் எல்லாப் பொருள்முடிவே” என்று காட்டி,
“ஏதவனார் ஏதவன்பேர் யார் உற்றார் யார் அயலார் ஏது
அவனைப் பாடும் பரிசு” என்றும், “ஐயாவழியடியோம் வாழ்ந்
தோங்கான்” எனவும், “ஐயா நீ ஆட்கொண்டருளும் விளை
யாட்டின், உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்
தோம், எய்யாமற் காப்பாய் எமை” எனவும் பாடி நீராடலுறு
கின்றார்கள். அத்தாயர் பக்கலில் இருந்து இளமகளிர் பலரும்,
பன்னிரண்டு முதல் பதினைந்தாம் பாட்டு நான்கு நான்கு பாட்டுக்
களில் நீராட்டயர்கின்றனர். பதினாரும் பாட்டில் இளையரும்
முதியருமாகிய மகளிர் அனைவரும் மழைபெய்தல் வேண்டு
மென மழையைப் பரவுகின்றனர். இந் நீராட்டுப் பெரும்பான்
மையும் இளமகளிர் நல்ல கணவனையடைந்து இன்பவாழ்வு
பெறுவது குறித்து நிகழ்வதால், மழையை வாழ்த்துவது முறை
யாயிற்று. திருவள்ளுவர் கடவுள் வாழ்த்துக்குப்பின் வான்கிறப்
புக் கூறியதும், இளங்கோவடிகள், மங்கலவாழ்த்தின் தொடக்க
நிலையில் “மாமழை வாழ்த்துதும்” என மழையைச் சிறப்பித்
ததும் இந்நெறிக்கு அடிகோலித்தருகின்றன. பின்னர் முதுமகளி
ரான தாயர், பதினேழு பதினெட்டாம் பாட்டுக்களில் தேவர்
கட்கும் அவர் தலைவர்கட்கும் பெறமுடியாத இன்பம் நம்பால
தாக நம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளும் நம்பெருமானைப்
பாடியாடுவோம் எனவும், விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும்

வேறுகிக் கண்ணுரமுதமுமாய் நின்ற இறைவன் கழல்பாடி ஆடுவோம் எனவும் பரவி நீராடிக் கரையேறுகின்றனர். அவருடனே கூடி நீரில் மூழ்கி விளையாடிய இளமகளிர், பத்தொன்பதாம் பாட்டில், முன்னர் ஒன்பதாம் பாட்டிற் செய்துகொண்ட வேண்டுகோளையே வேறு வாய்பாட்டில்,

“ எங்கள் பெருமான் உனக்கொன் றுரைப்போம் கேள்
எம்கொங்கை நின்னன்பர் அல்லார்தோள் சேரற்க,
எம்கை உனக்கல்லா தெப்பணியும் செய்யற்க
கங்குல் பகல் எங்கண் மற்றொன்றும் காணற்க
இங்கிப் பரிசே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
எங்கெழில்என் ஞாயிறு எமக்கேலோ ரெர்பாவாய்”

என்று பாடுகின்றார்.

இறுதியாகிய இருபதாம் பாட்டில் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி, இறைவன் திருவருளை வியந்து, “போற்றியருளுக நின் ஆதியாம் பாதமலர்” எனத் தொடங்கி, “போற்றியாம் மார்கழிநீர் ஆடேலோ ரெர்பாவாய்” எனப் பாடித் திருக்கடைக்காப்புச் செய்கின்றனர்.

இத் திருவெம்பாவையின் கண் அடங்கியிருக்கும் கருத்து, பண்டையோர் ஒருவரால் சத்தியை வியந்தது என்று குறிக்கப் பட்டுள்ளது. இதற்கேற்ப, மனோன்மணி, சருவபூததமனி, பலப் பிரதமனி, பலவிகரணி, கலவிகரணி, காளி, ரௌத்திரி, சேட்டை, வாமை என ஒன்பதின்மர் சத்திகள் என்றும், மனோன்மணி போந்து முதற்பாட்டில் சருவபூததமனியை எழுப்ப, அவள் மற்றவளை எழுப்ப இவ்வாறு முதல் எட்டுப் பாட்டுக்களில் இச் சத்திகள் எழுப்பப்படுகின்றன. ரென்றும் கூறுவர், மகாமகோபாத்தியாய பண்டிதமணி, மு. கதிரேசச் செட்டியாரவர்கள். பேதையரும் பெதும்பையருமாகிய ஐந்தாமாண்டுமுதல் பன்னிரண்டாமாண்டு ஈராகவுள்ள மணமாகாத மகளிர் துயிலுணர்த்தப் பெறுகின்றன ரென்றும், அவருள்ளும் பன்னிரண்டாமாண்டு மகளிர் முதற்கண் எழுந்து முதலில் தம்மையொத்த மகளிரையும் பின்னர் முறையே தம்மின் இளையோரையும் எட்டுப்பாட்டுக்களில் எழுப்புகின்றாரென்றும் கொள்ளுதற்கு இடமுண்டு என உரைப்பர்.

இனி, உறங்கியெழுந்து வருவோரை ஆண்டவன் உண்மையும் அவனது அருள் நலமும் உரைப்பார் உரைக்கக் கேட்டு உணர்ந்து வரும் நன்மக்களாகவும், நீர்த்துறையை இறைவன் அருள் நிலையமாகவும், அதன்கண் படிந்தாடிப் பரவுவது திரு

வருளில் தோய்ந்து இன்புறுவதாகவும் கூறுவர். அந்நிலையில் இறைவனுடைய பெருநலங்களும் அடியார் பெருமையும் அவர்க்கு மக்கள் அடிமைப்பணிபுரியும் கடமையும் குறிக்கப்படுகின்றன. தாயர் போலும் சான்றோர், “இறைவன் பாதமலர் சொற்கழிவு; திருமுடி, எல்லாப் பொருட்கும் முடிவு; பேதை ஒருபால் திருமேனி; ஒன்றல்லன்; வேதமுதல்; ஒரு தோழன் தொண்டருளன்; அவனுக்கு ஊர்பேர் ஏது? உற்றார், அயலார் யார்? அவனைப் பாடும் பரிசு ஏது? எய்யாமற் காப்பாய் என வேண்டுவதே செய்தற்குரியது” என்று அறிவுறுத்துகின்றனர்.

அவர்வழி நிற்கும் உலகவர், இறைவன் திருக்கூத்தின் சிறப்பும் அவன்புரியும் ஐவகைத் தொழிலின் அமைதியும் அறிந்து இன்புறுவதும், காணப்படும் இவ்வுலகு ஆணும் பெண்ணுமாகிய உருவில் அம் முதல்வனைக் காட்டக் கண்டு மகிழ்வதும், பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த இறைவியின் திருவருளை வியந்து உவப்பதும், இறைவனால் ஆட்கொள்ளப் பெற்றவர், மறந்தும் புறந்தொழாத மாண்புகொண்டு உயர்வதும் மகளிர் நீராடும் பாட்டுக்களின் குறிப்பு என்பர், திருப்பாதிரிப்புலியூர் சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகள். தாயரும் மகளிரும் கூடி மழையை வாழ்த்துமுகத்தால் திருவருள் அறிவு பெற்றோர்க்கு அத் திருவருள்முதல்வன் அவரவர் உள்ளத்திலும் எழுந்தருளி இன்பந்தருவன் (17) என்றும், ஞாயிற்றின் நல்லொளியெழக்கண்டு தாயர் நீர்முகுவதுபோல, இறைவனது அருளொளி தோன்றக் கண்டு நல்லறிஞர் அதன் இன்பத்தில் மூழ்குவரென்றும் (18) என்றும் குறிக்கப்படுகின்றன. மகளிர், “உங்கையிற் பிள்ளை, உனக்கே அடைக்கலம்” எனத் தம்மைக் கையடைப்படுப்பதுபோல, உலகவர் தம்மை இறைவன் அருட்கு உரிமை செய்தல் பத்தொன்பதாம் பாட்டின் குறிப்பு என்பர். இறுதிப்பாட்டில், இறைவன் திருவடியே எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியும் அந்தமுமாவன என முன்மொழிந்து, பின்பு, படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்ற ஐவகைத் தொழில்களையும் செய்வன அவன் திருவருளே என வற்புறுத்தி அதனை நினைந்து வாழ்வதே உயிர்கட்குக் கடன் என்பது பெறவைப்பர் மதுரைச் சிவப்பிரகாசர்.

(தொடரும்)

அறிகிலேன் அன்னாய் !

[செல்வி. எஸ். கமலாதேவி. இரத்தினபுரி]

தமிழ்ப்பணி தன்மைணந்த தவமணிச் செல்வி,

‘ஒருமொழி தன்னையுடையோம் உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமொழிபோல் வளர்ப்போம்’, என்கின்றனை. அது என்று முள தென்தமிழ் என்றியம்பியிசை கொள்வனேல் உள்ளங் குளிர உவப்பாயன்றோ? அத்தகைய செம்மைசான்ற முதுமையும் இளமையும் ஒருங்கே தவமும் தனிப்பேறுடைய தமிழ் மொழிக்கு இலக்கியத்தானும், இலக்கணத்தானும் வரம்பு காண விழையும் வண்மையோர் எண்ணிலர். வான் எனத் தமிழ் பொழிந்து கலையின் திறனாலும், கட்டுரை வன்மையாலும் செல்வமும் திருவும் ஒங்கத் தமிழ்நெறி வழாது வாழ்ந்த புலமைச் சான்றோர் எண்ணிலர். அன்னரை வாழ்த்தியும் வழத்தியும் வணங்குவோம்.

தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவர், இளங்கோ போன்ற தமிழ் வளர்த்த எழிலிகளும், நச்சினார்க்கினியர், இளம்பூரணர், பேராசிரியர் போன்ற பொருளாழம் காணவிழையும் பொற்புடைப் புலவோரும் தைத்திங்கள் தண்கயம் என்னக் கொளக் கொளக் குறைபடா வண்ணம் அறிவின்திறனால் அன்று வாழ்ந்து மன்ன வுலகத்து மன்னுதல் குறித்துத் தம் புகழ் நினைத்த தாம் மாய்ந்தனர். அவ்வியற்கை மணம் இன்றும் மங்காது எங்கும் பொங்கும் புகழுடன் தங்க, திரு. ஓளவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை போன்றோரால் சுடர்விட்டு, நாற்றிசையும் செவ்வொளி வீசிக் கூடலிலேயே ஒண்தீண் தமிழ் என ஆயப்பெறுமேல், தமிழ்மக்களாய்த் தோன்றிய யாம் மீண்டும் பிறப்புளதேல் அது தீந்தமிழ் மண்ணிடையே தோன்ற வேண்டுமென்று உலேவிலாதுநுற்றுதல் உயர்வுடைத்தன்றோ?

அத்தகைய தனிப்பேறு தழுவிய தமிழ்மொழிக்கு எத்துணையோ மறுமலர்ச்சிமாலைகள் தோன்றி வாடி மறைகின்றன. வாடுமே எனினும் வாடும்வரை நாடும் சிலரைத் தங்கொள்கைபால் ஈர்க்கச் செய்கின்றமை இறும்புது எனினும் இயற்கையே யன்றோ?

“இன்பம் பயக்கி இம்மைக்குப் புகழ் பெருக்க இன்றி யமையாத செல்வப்பொருளை அருள்பவள் “மா” — எனும் சொற்றொடரில் பயக்கி என்பது இதுவரை தமிழ்மக்கள் ஒருவர்க்கும்

தெரியாத புதுச்சொல்! அதனால் என்ன? என நம்மைத் தட்டி எழுப்பும் தமிழ்த் துறைத்தலைவர் பயந்து எனும் வினையெச்சம் பழமைசான்ற இலக்கண வரம்பொடு தோன்றின் நன்மை பயந்துவிடும் என அஞ்சுகின்றார் போலும்! தூய தமிழ்த் கிளர்ச்சியானது அறிவின்பகை—ஒற்றுமையின்பகை—கல்வியின்பகை—நாகரிகத்தின் பகை—தேசிய முன்னேற்றத்தின் பகை. இதனை அறிவுடையோர் ஆதரித்தல் சிறிதும் தகாதது—என இன்னொரன்னவை தம் நூலிடை விடுத்தமையும் மறுமலர்ச்சியாமேல், நற்றமிழ் மகள் நறுமலர்ச்சியின்றி நைந்து போவளன்றோ?

நேர்ந்த மொழிப்பொருளை நீக்க வருநகரம்
சார்ந்த துடலாயிற் றன்னுடல்போம்—சார்ந்ததுதான்
ஆவியேற் றன்னாவி முன்னாகும், ஐஒளவர
மேவிய ஏஓவும் விரைந்து.

வட சொற்களைத் தமிழாக்கப் பெரிதும் உதவும் பெற்றி மேற் கொண்டெழுந்த, நேமிநாத இலக்கண வெண்பாவாகும், இது.

ந + அங்கன்—
ந + அ + அங்கன்
= அ + ந + அங்கன்
= அநங்கன்

மேற்கூறியாங்கு அங்கம் இலாதானை அநங்கன் என்றே குறிக்க இலக்கண ஆசிரியர் வேண்டவும், நம் நாட்டிற்பலர் அநங்கன் என்றே வரைகின்றமை காண்கின்றவொன்று. தமிழ் அகராதியும் இடமளிக்கிறது. சொல்லேருழவர் இதற்கு வல்லிதின் வழிகாண்பரோ? அறிகிலேன்.

வடநூலுள் உலகமென்பது இருபொருட்கும் உரித்தாக ஒதப்பட்டமையின்—எனும் சொற்றொடரால் உலகம் எனும் சொல்லினைச் சேனாவரையர் வடநாட்டினருக்கு உரிமைப் பொருளாக்கவும், அவர்பின் புகழொடு தோன்றிய நச்சினூர்க்கினியர்—“காலம், உலகம்—என்பன வடசொல் அன்று, ஆசிரியர் வட சொற்களை எடுத்தோதி இலக்கணம் கூறாராகலின்”—என மறுத்தனர். உலோகம் என்பது வடமொழித்திரிபு என்பதவர் கொள்கை. ஆனால்,

“காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே
பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்

.....
.....

எனும் நூற்பாவில் அமையும் தெய்வம், பூதம் என்பனவும் தமிழ்ச் சொற்களோ என வினவ விழைவோமல்லமோ? அன்றியும்—காலம் உலகம் என்பன வடசொல் அன்று—என்ற உரையாசிரியர் உள்ளம், என்பன எனும் பன்மைக்குரிய பயனிலை, “அன்று” அன்று என்றும் “அல்ல” என்னலே அமையும் என எண்ண எழாது போயினது வருந்துதற் குரியது. ஒழுக்கம் உடையவர்க்கு ஒல்லாவே தீய வழுக்கியும் வாயாற் சொல்ல.

“ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி
ஆண்மை அறிசொற் காகிட னின்றே.”

எனும் இலக்கண நூற்பா அறுதியிடவும் தொன்மைசான்ற இளம்பூரணவடிகள், “ஆண்மையிற் றிரிந்து பெண்மை நோக்கி நின்ற பெயர்ப்பொருள் ஆண்மகளை அறிவிக்கும் ஈற்றெழுத்தி னால் சொல்பாட்டிற்கு ஏலாது” என்று கூறியபின் “பேடி வந்தான்” எனவும் ஆண்பாற்கும் ஏற்கும் என்கிறார். இவ் வாறாயின் பேடி பெண்பாலாகவும் ஆண்பாலாகவும் கொள்ளலா மென்றல்லவோ தோன்றுகின்றது?

இலக்கணமாணவ உள்ளங்களை உவக்கச் செய்வன சேனா வரையரின் சிறந்த நயங்கள்.

“ரஃகா னொற்றும் பகர விறுதியு
மாரைக் கிளவி யுளப்பட மூன்று
நேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே.”

இவண் ‘உரையாசிரியர் சேனாவரையரின் கைவண்ணத்தில் ஆழ்ந்துவிடுகிறோம். மாரைக்கிளவி என்ற வொன்றே சேனாவரையரை தமிழ் உலகிற்கு அறிமுகஞ்செய்யலாம். மார் என்பதை ஒரு சொல்லாகவே அவர் எடுத்தோதுகிறார். எனினும் தொல் காப்பியர்,

“இருதினை மருங்கி னைம்பால் அறிய
ஈற்றினின் றிசைக்கும் பதினே ரெழுத்துந்
தோற்றம் தாமே வினையொடு வருமே”—

என்ற போழ்து மார் சொல்லோ அன்றி எழுத்தோ என்றையுறுகின்றோம். இந்நிலையில்.....அவ்வச் சொல்லின் இறு திக் கண் நின்று ஒலிக்கும் பதினேரிடைச் சொற்களும், என்று வரைதலை நோக்குழி,

ன்—ள்—ர்—ப—மார்—

து—று—டு—அ—ஆ—வ—

எனும் இப்பதினென்றும் இடைச் சொற்கள்தாமோ எனப் பொறுமை யிழந்து வினவுவோம். நச்சம்பெருமை நிறைந்த நல்லாசிரியர் இடை இயலில் இவைகளை நினைவு கொள்கின்றனரோ என்றால் வியப்பினும் வியப்பு எய்துவ மன்றோ?

போக்கின்று மானமில்லை எனும் இரு தொல்காப்பியச் சொற்களும் நம் இலக்கியச் சிந்தனையைக் கிள்ளிவிடுகின்றன. போக்கின்று என்றமை குற்றமின்று என முப்பெரு இலக்கண வள்ளல்கள் கூறவும், தெய்வச்சிலையார் போகுதலின்று என்னலும், அவர்தம் திருவாய்மலரினை எங்ஙனம் வாழ்த்துவதென் அறியேன்!

நச்சினூர்க்கினியர் போன்று இலக்கியங்களினின்றும், ஏற்ற சான்றுகளை வேண்டியாங்கு விடுக்கும் வண்மை, சேனாவரையரிடம் காணப்படவில்லை. கேளாதாரும் வேட்பத் தகையவாம் சொல்லினை உடைமையினுள்ளே நச்சாதாற்கும் இலக்கியத் தோழராயினர், நச்சினூர்க்கினியர்.

“ஆக்கக் கிளவி காரண மின்றியும்
போக்கின் றென்ப வழக்கி னுள்ளே.” (தொல்-22)

“ஆக்கமுங் கேடு மதனால் வருதலாற்
காத்தோம்பல் சொல்லின்கட் சோர்வு”

எனும் குறளகத்து,

“சுட்டுமுத லாகிய காரணக் கிளவியும்
சுட்டுப்பெய ரியற்கையிற் செறியத் தோன்றும்”

எனும் நூற்பாவின் பொருள்வளத்தைக் காணலாம். இவ் வுண்மை நினைவிலராய் “செய்யுட்கண் முன்னிற்றல் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க, என்றமை சேனாவரையத்துட் காண்போம். இலக்கியச் சான்று முன்னிற்கிறது. காணாது திகைத்த சேனாவரையரைக் காணோம்.

மூன்றும் வேற்றுமைக்குப் பல உருபுகள் சங்ககால இலக்கியத்துக் காணப்படவும்,

“மூன்றுகுவதே
ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
வினைமுதல் கருவி அனைமுதற் றதுவே.”

என்ற நூற்பாவினால் “ஒடு” ஒன்றுதான் மூன்றும் வேற்றுமையின் உருபோ என வியக்கும் யாம்,

“ஓம்படைக் கிளவிக் கையும் ஆனும்
தாம்பிரி விலவே தொகவரு காலை.”

“கு,ஐ, ஆன் என வருஉம் இறுதி
அவ்வொடும் சிவனும் செய்யு ளுள்ளே.”

என்பன வரும்வரை காத்திருந்தே ஓடு—ஆன் எனும் இரண்டையும் அறிந்து கொள்கின்றோம். “தொன்னாற்கஞ்சி தடுமாறுளத்தன்,” என நன்னூலார், இதனாலன்றோ கூறியிருத் தல் வேண்டும்.

பெரியாரோடு சிறியர் சென்றனர் என்னலே தமிழ் இலக் கிய இலக்கணமரபாயினும், சிலர் புதியன புகுதலை வழுவன்று என்றெண்ணி இலக்கியமும் இயற்றுவாராயினர். “வந்த நம் பியைத் தம்பி தன்னோடு” என்ற காவியச்சோலைக் கம்பர் பெரு மான், “ஒருவினை பொடுசொல் உயர்பின் வழித்தே” என்ற தொல்காப்பியத் திருமொழியினை மறந்தனர் போலும்! இங் றனம் அறிவுடையோரும் இலக்கண அமைதியினை மாற்றுவரா கில் பாலும் புளிக்கும், பகலும் இருளும், நான்மறையும் நெறி திரிய இயற்கையல்லன செயற்கையிற் றோன்றலாம்.

“எவ்வயிற் பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி
அவ்வியல் நிலையல் செவ்வி தென்ப.”

எனும் நூற்பாவில்—நும் என்பது திரிந்து நீயிர் எனநின்ற திரிபைப் பெயர் எனக்கொண்டு.....நீயிர் என்பதனை உருபேலாதென்றாராயின், நும் எனத்திரிந்து உருபேற்பதனை என்ற சேனாவரையருக்கு சொல்லாராய்ச்சித் துறை திருநிறை—தேவநேயப் பாவாணர் சில அழகிய கருத் துக்களை வெளியிடுதல் இலக்கண உள்ளம் நயக்கும் தன்மையது. நும் என்னும் பெயர் நீயிர் எனத்திரிந்தது என்பது முற்றிலும் வழுவாம், நும் என்ற முன்னிலைப் பன்மைப் பெயரே நும் எனக்குறுகி வேற்றுமை ஏற்கும். நீயிர் என்பது நீ என்னும் முன்னிலை பொருமைப் பெயர் “இர்” ஈற்றோடு கூடியது; ஆத லின் எழுவாய் வேற்றுமை மட்டும் பெறும்.....” என்றமை காண்க.

கன்னி நறுந்தேறல் மாந்திக் கமலத்தில் மன்னித்துயின்ற வரிவண்டனையான் என்னப் பைந்தமிழ்மீது பகரொணாக் காதல் கொண்ட டாக்டர், கால்டுவெல் அவர் தம் ஒப்பிலக்கண நூலால்,

எண்ணிற் சிறந்தது தமிழ்; எழுத்திற் சிறந்தது தமிழ்
பண்ணிற் சிறந்தது தமிழ்; பாரிற் பரந்தது தமிழ்
மண்ணிற் பழையதும் தமிழ்; மாசற் றொளிர்வதுந்தமிழ்
கண்ணிற் சிறந்ததும் தமிழ்; கன்னிமை சான்றதும் தமிழ்.

என்ற மெய்ம்மையினை நானிலத்தார் நச்சி இச்சையுடன் போற்றும் வண்ணம் துணைபுரிந்த தூயசெம்மல் வெளிநாட்டா ரும் வண்மைத் தமிழை வணங்க வழிகாட்டிய வள்ளலன்றோ அவர்?

அத்தகைய நல்லாரின் சில கூற்றுகள் சுண்டு எண்ணுதற் பாலன.

“ஒன்பதாவது நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதாக யாதொரு தமிழ்நூலும் எழுதப்பட்டிருக்கக் கூடும் என்று சொல்வதற் கில்லை.” என்று அவர்வரைகின்றபோத்து, பத்துப்பாட்டாதி மனம் பற்றினோர் எத்துணை வருந்துவர்?

“பின்னி முடிச்சி டம்மா
பிச்சிப்பூச் சூட்டிடம்மா
என்னு மொழிகளினி
எக்காலம் கேட்பேனோ”

“சாலையுள் இருந்தாள் ஐய
தவஞ்செய்த தவமாம் தையல்”

“நரகன் உயிர்க்கு நல்லுயிர் கொண்டு
பரகதி இழக்கும் பண்பீங் கில்லை.”

“அற்றைத் திங்க எவ்வெண் ணிலவின்
எந்தையு முடையே மெங்குன்றும் பிறர்கொளார்.”

மேற்கூறிய வரிகளை தமிழ்ப்பண்போடும் பருகுவதன்ன பைந்தமிழ் விருப்பினோடும் எண்ணுவார்க்கு, அவற்றின் சொற் றொடர் நிலையினைக் கொண்டே, காலவரையறை செய்துவிடல் இயலும் என்பது வெறும் புகழ்ச்சியன்று எனில், சங்ககால இலக்கியத்திறனும், பிற்கால இலக்கிய எளிமையும் புரிந்து கொள்ளாது திகைக்கும் கால்டுவெல் ஐயாவை நோக்கி,

“காணாதான் காட்டுவான் தான்காணான் காணாதான்
கண்டானும் தான் கண்டவாறு”

என்றே கூறி விடைபெறவேண்டும். ஒடுவும், ஆனும் வெவ் வேறு பொருள்களில்தான் வருமென்று கருதி, அவரே பின் னும், “அவற்றைத் தமிழ் இலக்கணக்காரர்கள் இரண்டு வேற் றுமையாகக் கூறினது வடமொழியைப் பின் பற்றியே” என்ப ராகில் “ஒடுவும் ஆனும் இரண்டு வேற்றுமை யாகற்பால வெணில் அற்றன்று.....ஒரு வேற்றுமையாகவே யோதினாரென்க,” என்று பற்பல யாண்டுகளின் முன்னரே சேனாவரையரால் மறுக் கப்பட்டமையினை அறியாதவரை வேறு என்சொல்வதென

ஆறுதல் கூறும் தமிழ் இலக்கியத்தோழி சேல்வி, C. தேவி, M. SC. போன்றாரைப் போற்றுதலன்றி ஆற்றுதல் என்பது வேறு யாது கொல்?

‘சங்க நூற்கள், சங்கம் மரீஇய சான்றோர்’ என்று யாம் பாங்கணும் கூறுகின்றோம். சங்கம் எனும் சொல் தமிழிலக்கியக் கருவூலத்தினை கலங்கரை விளக்கம்போல் காட்டுமேனும், அச் சொல் தமிழ்ச்சொல்லோ என்றால் நம்மிற் பெரும்பான்மையினோர் விடையிறுக்க விரும்புவாரல்லர். அது வடசொல்லாயின் தமிழ்ப் பேரறிஞர் அம்மொழிமீது கொண்ட வேட்கைதான் என்னே? திரு. நீலாம்பிகையம்மையார் வடசொல்—தமிழ் அகரவரிசையில் “கழகம்—கூட்டம்—அவை” என்பனவே சங்கம் என்பதின் தமிழாக்கம் என்று வரைந்தருளியதும் நோக்குதற் குரியது. எனில் சங்கத்தமிழ் கழகத்தமிழ் என வழங்கும் நாள் விரைவில் வரவேண்டும்.

இயல், இசை, நாடகம் என்ற முப்பிரிவால் தமிழ் இலக்கியங்கள் இன்னொளியுடன் இலங்கின என இயம்புவர் பலர். “சங்கத் தமிழ்மூன்றுந் தா” என்றபா அடியினைச் சான்றாகக் காட்டுவாரும் சிலருளர். ஆனால் “முத்தமிழ் பற்றி இக் குறிப்பு பெருமைசான்ற தொன்னூல் எனும் தொல்காப்பியத்து யாண்டும் தேடினேன், பயனில்லை”—என்கிறார் பல்பாண்டு தமிழொடு வாழ்ந்து அதன் சுவை நுகர்ந்த திரு. S. வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள். தமிழ்த் தாத்தா டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள் 10—11—1927—ல் சென்னை “ஸெனேட் ஹொஸ்டில்” கூறியவை ஈண்டு பயனளிக்கலாம்.

“குடக்கோ முனிசேரன் தண்டாவுரை முத்தமிழ்”

(சிலப்பதிகாரம்—நூற்சிறப்புப்பாயிரம்)

“முத்தமிழ்க் கல்வியும் வித்தகக் கலியும் காட்டுதற்கு”

“பழுதற்ற முத்தமிழின் பாடற் குரையின்
றெழுதத் துணிவதே யான்”

“ஓருந் தமிழொரு மூன்று முலகின் புறவகுத்துச்
சேரன் தெரித்த சிலப்பதிகாரம்”

“சோற்றுச் செருக்கல்லவோ தமிழ்மூன்றுரை சொல்வித்ததே”
(சிலப்—அடியார்க்கு நல்லார் உரைப்பாயிரம்)

இங்ஙனம் முத்தமிழும் விரவப்பெற்ற காப்பியங்கள் இந்நூலையன்றி வேறு இக்காலத்துக் காணப்படவில்லை.

எனில், “என்னருந்தமிழ் அன்னாய்! நின்வளம் காணும் பெற்றியொடு, முயலுங்கால் தீரா ஐயங்களும், பொய்யுடை யொருவன் மெய்போலும் கூற்றுக்களும் யான் நின் நற்கடரைப் பெருவண்ணம் வழி மறைக்கின்றன. தனித்தமிழின்—தனிப் பண்பினை அறிந்தின்புறாத சிலர்—“தனித்தமிழ்ப் பற்று ஒருவ னது சொல் வறுமையைக் காட்டிவிடும்” எனக் கூறவும் அப் புயற் காற்றால் தோயப்பெறும் என்னையை, இலக்கியச் சோலையில் செந்தமிழ்மலர் கொய்யும் இளஞ்சிறார், நின் நூற்பயன் கொண்டு நின்னை எங்கணும் பரப்பும் வகை சிந்தனையாளர் தண்ணொளி நல்க வேண்டும். அந்நாள் தேனினும் இனிய தாய்—தெவிட்டாச் சுவையுடையதாய்—இலக்கணஞ் சிறந்த தாய்—இயல்வளஞ் செறிந்ததாய்—இலங்கும் நின் பொன்னடி போற்றி “என்றும் செந்தமிழ் சுரக்க” என்றும் பரவும் இச் சிறுமியை இலக்கிய வுலகம் மன்னித்துவிடுமோ, அறிகிலேன் அன்னாய்!” என நற்றமிழ் அன்னையின் பொற்றாள் மலரினை தெருவெலாம் தூவி, பல்லாண்டு பாட வருவாயோ தோழி?

எச்சம்

இஃது, ‘எஞ்சு’ என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்து, ‘அம்’ என்னும் விசுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்; இஃது, எஞ்சு + அம் என்றிருந்து புணர்ந்து எச்சம் என்றயிற்று. இச்சொல்லைத் தம் திருக்குறட் பெருநூலில் வள்ளுவர் அடிக்கடி எடுத்தாளுவர். இதற்குத் தனக்குப்பின் மிச்சமாக இருப்பது; தனக்கு நல்ல புகழாக நிற்பது என்னும் பொருளில் தம் குறள் மணிகளிற் பொருள் நயந்தோன்ற அமைத்து வைத்தருள்வாராயினர். அச்சொல் கருத்து நுட்பமும், சொல்லின் திட்பமும் அமைந்து பல பொருள் நயந்தந்து நிற்பதை அவ்வக்குறள்களில் காணலாம்.

காட்டாக,

‘தக்கார் தகவிலர் என்பது அவரவர்

எச்சத்தால் காணப் படும்.’

(ககசு)

என்பது இதில், எச்சம் என்ற சொற்கு ‘நன்மக்கள்’ என்றார் பரிமேலழகியார்.

மற்றொரு குறள்,

‘வசைஎன்ப வையத்தார்க்கு எல்லாம் இசைஎன்னும்

எச்சம் பெருஅ விடின்.’

(உருக)

என்பது. இதில், எச்சம் என்பதற்கு ‘செய்தவர் இறந்துபோகத்தான் இறவாது நின்றல்’ என்றார் அவ்வாசிரியர்.

மற்றொரு குறள்,

‘எச்சம்என்று என்எண்ணும் கொல்லோ ஒருவரால்

நச்சப் படாஅ தவன்.’

(நுஎஎ)

என்பது. இதில், எச்சம் என்பதற்கு ‘தான் இறந்தவழி ஈண்டொழிந்து நிற்பது’ என்றார் அன்னாரே.

நீத்தார் கடன்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்தக் கழக ஆட்சிப் பொறுப்பாளர் திரு. வ. சுப்பையாப் பிள்ளையவர்களின் அருமைத் தாயார் திருவாட்டி வ. சுந்தரத்தம்மையாரின் இறுதி நாள் நீத்தார் கடன் 18-9-52-ல் பாளையங்கோட்டையில் கீழ்க்கண்ட முறையில் நடைபெற்றது.

பொருளையாற்று வெள்ளக் கோயில் தோப்பில் 18-9-52 காலை 7 மணிக்குத் திருவாட்டி சுந்தரத்தம்மையார் இறுதி நாட் கடன் சுற்குழி வழிபாடு நடந்தது. பின், வீட்டில் வந்து திதி முதலியன கொடுத்தபின் புனித நீராட்டும் ஆகம முறைப்படி தமிழில் திருநெல்வேலி அக்கினிக் குருக்களையா அவர்களால் நடத்தப்பட்டது. வந்திருந்த உறவினரும் நண்பர்களும் பகல் விருந்தருந்தினர்.

மாலை 5 மணி முதல் 5-40 மணி வரை வீரவல்லூர் தேவார இசைமணி மறைத்திரு. சுந்தர ஒதுவாமூர்த்தியவர்கள் தேவார இசையரங்கு இசைத்துணைக் கருவிகளுடன் சிறப்பாக நடைபெற்றது. இது, மாலை 5-40 மணிக்குமேல் நடந்த சிற்றுண்டி விருந்தினர்க்கு முந்திய செவி விருந்தாயிற்று.

மாலை 6-15 மணிக்கு அம்மையார் நினைவுக்கூட்டம் தொடங்கியது. முதலில் கடவுள் வாழ்த்துக்கூறப் பெற்றதும் அம்மையார் நீத்தார் கடனாற்றிய அருமைப் புதல்வர் திரு. வ. சுப்பையாப்பிள்ளையவர்கள் இக்கூட்டத்திற்குச் சாத்தூர் வழக்குரைஞர் திரு. தூ. சு. கந்தசாமி முதலியார் M. A. அவர்களைத் தலைமை தாங்கும்படி வேண்டிக்கொண்டனர். வேண்டுகோட்கியைந்து தலைமை தாங்கிய முதலியாரவர்கள் தம் முன்னுரையில் உலக அன்புக்கெல்லாம் மேலானது தாயன்பு என்றும் பயன் கருதி அன்பு செலுத்துதல் தாழ்ந்தது என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். மேலும் அவர்கள் கூறியன:—

“வேழம் திரிந்து மேற்கதுவ அச்சம் நாய்தலை அன்பின் முன்நிற்குமே” என்று எறிபத்த நாயனார் அச்சமானது, முன் நிற்க முடியாத பெருவலி மிக்க தாயன்பின் திறத்தைப் பாராட்டும் சேக்கிழார் செப்பினார். யானை, தம் மீது தாவிப் பாய்கின்றதனால் தம்முயிர்க்கு இறுதி நேரிடும் என்ற அச்சம், மழவிடையுடையான் அன்பர் பணிக்கு வரும் முட்டுப்பாட்டை

நீக்குதலின் வைத்த தலையன்பின் முன் நிற்காது. குழவியைக் காக்கும் தாய் அச்செலவிலே தனக்கு நேரிடுகிற இடரையும் நோக்காது விரைகின்றது போல இங்கு தம் உயிர்க்கு வரும் தீங்கையும் நோக்காது அன்பு மீதார்ந்து பாய்ந்தனர். அன்பு அச்சத்தை மேலிடும் என்பது நூற்றுணிபு.

தாய் கமலவதி தன்பாற் கருப்பநாள் நிரம்பி விழைவார் மகவு பெற அடுத்த வேலையதனிற் காலம் உணர் பழையார் “ஒரு நாழிகை கழித்துப் பிறக்குமேல் இப்பசுங் குழவி உழையார் புவனம் ஒரு மூன்றும் அளிக்கும்” எனலும் நல்ல ஓரை வரும் வரை வேதனையைப் பொறுத்துக் கொண்டு பின் கருவுயிர்த்தாள் என்று வரலாற்று வாயிலாக அறிகிறோம். அத்தகைய அன்பு எத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்தது.

தாய்தான் நாம் கண்கண்ட தெய்வம். அன்பை அவரிடத்தில் காணலாம். அடுத்தபடியாக எம்பெருமாட்டியாகிய பராசக்தியிடம் காணலாம். இறைவன் திருக்கோயில் எவ்வளவு முதன்மையுடைத்தோ அவ்வளவு பெருமையுடைத்து தாயாம் கோயில். ஆகவே, தாயன்பே தலைசிறந்த அன்பென்பதும் அத்தாய்க்குச் செய்யத் தக்க கடன்களைத் தவறாது செய்தல் மக்கள் கடன் என்பதும் இன்று காலை நடந்த நீத்தார் கடன் முறையில் நன்கு விளங்கும்.

பின் ம. தி. தா. இர்துக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் வித்வான் கு. அருணாசலக்கவுண்டரவர்கள் பேசினார்கள்:—

தன்னையே தியாகம் பண்ணுவதுதான் தாயன்பு. தமிழ்ச் சாதியில் பார்க்கின்ற இச் சிறப்பு வேறு எந்தச் சாதியிலும் இல்லாதது. சேயிடம் தாய்க்கு இருக்கும் அன்பும், வாஞ்சையும் மற்றச் சாதிகளில் பார்க்கமுடியாது.

சைவ சித்தாந்திகளுக்கு ஆலயம் மிக இன்றியமையாதது. தாயே ஆலயமாக இருக்கிறாள் அவளே தெய்வம் அவள் வாய் வாக்கே வேதம். பட்டினத்தடிகளும் தாயை இழந்தபொழுது, தாம் துறவியாயிருந்தும் வருந்தினார். முற்றத்துறந்தவரும் தாயன்பை மறக்க முடியவில்லை.

“தக்கார் தகவிலார் என்பது அவரவர்
எச்சத்தாற் காணப் படும்”

என்னும் குறளுக்கிணங்கச் சுந்தரத்தம்மையார் அவர்கள் விட்டு வைத்த செல்வங்களாகிய திருவரங்கம் பிள்ளையாலும் சுப்பையா பிள்ளையாலும் அவர்களது தன்மை தெரியவரும்.

திருவரங்கம் பிள்ளையவர்கள் தமிழ்ப் புத்தகங்களை அச்சிடுவது, வெளியிடுவது முதலியவற்றை ஒரு புதிய பாதையில் அமைத்தார்கள். 1921-ல் அவர்களில்லாவிட்டால் தமிழ்ப் புத்தகங்களைப் புதிய முறையில் அச்சிட்டிருக்கமுடியாது. சைவசமயப் பற்றும் அப்படியே. சுப்பையா பிள்ளை அவர்கள் தன் தமையனார் செய்தவற்றை நிலைநிறுத்தியுள்ளார்கள்.

திருநெல்வேலி மந்திரமூர்த்தி உயர்நிலைப்பள்ளித் தமிழாசிரியர் வித்துவான் அ. க. நவநீத கிருட்டின பிள்ளையவர்கள் அதன் பின் தாயன்பு என்பதுபற்றிப் பேசினார்கள் :—

தாயன்பு என்பது என்றும் வற்றாத பேரன்பு. அது தன்னிகரில்லாப் பேரன்பு. வானுகத்தில் சென்று பெறும் செல்வத்தைத் தாயிடம் பெறக்கூடும். “தாயோடு அறுகவை போம், தந்தையோடு கல்விபோம்” என்றார் ஔவைப்பிராட்டியார். “தாய்க்குப் பின் தாரம்” என்பது பழமொழி. இவை எல்லாம் தாயினது எல்லையற்ற பேரன்பைக்காட்டும்.

இறைவனுக்கு உவமையாகப் புலவர்கள் தாயை ஒப்புயர்வற்ற உவமையாகக் கருதினார்கள். “அம்மையே அப்பா ஒப்பி லாமணியே.....” என்ற திருவாசகத்தில் மாணிக்கவாசகர் தாயின் அன்பைத்தான் இறைவன்பால் காண்கின்றார்.

தனக்குப்பிறந்த குழந்தை ஆண்குழந்தை என்றதும் அளவற்ற மகிழ்ச்சி தாய்க்கு உண்டாகிறது. எத்துயரும் அகன்றுவிடுகிறது. எல்லையற்ற அல்லல் அவ்வளவும் போய் விடுகிறது. தன்மகன் சான்றோன் என்று கேட்டுவிட்டால் அவளது மகிழ்ச்சியின் அளவுக்கு எல்லையே இல்லை.

“சுன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்.”

மற்றவர்கள் சான்றோன் என்று சொல்லவேண்டும். ஆனால் அது பெண்ணியல்பால் தானாக அறியமாட்டாமையால் கேட்ட தாய் எனப் பரிமேலழகர் உரைகூறுவது பொருந்தாது.

பொல்லாத பிள்ளையையும் தாய் தள்ளுவதில்லை. குற்றம் செய்வானால் ஏதோ அறிவு மயங்கிச் செய்துவிட்டான் என்று தான் சொல்லுவாள். தன் மகன் கள்ளன், சூதாடி என்றால் ஏதோ சேர்க்கை வாசனையால் வந்தது என்பாளேயன்றித் தானாகவே அவன் அத்தன்மையன் அல்லன் என்றே சாதிப்பாள்.

இராமலிங்க அடிகள் இறைவனைத் தாயும் தந்தையுமாய் இருக்கிறான் என்பார். “தடித்த ஓர் மகனைத் தந்தையிண் டடித்

தால் தாயுடன் அணைப்பள்.....” என்பதனால் தந்தை ஒழுக்கு மிடத்தும் தாய் தன் தலையன்பால் தடுத்துங் காப்பள் என்பது விளங்கும்.

தூத்துக்குடி சித்தாந்த முது பெரும்புலவர் ந. சிவகுருநாத பிள்ளையார்கள் அதன்பின் பேசினார்கள் :—

காலஞ்சென்ற அம்மையார் எனக்குச் சிறியதாயார் என்ற முறை. “நீ, நான்” என்று சொல்லும் முறையில் இருந்தது. இனி, அப்படி அன்புடன் “நீ, நான்” என்று அழைப்பதற்கு எனக்கு யார் இருக்கிறார்கள்?

சைவசித்தாந்த அடிப்படை அன்பு. முடிவில் இறைவன் திருவடியில் அன்பு முதிர்ந்த பெரியோர்கள் தான் இருப்பார்கள்.

“அன்பைப் பெருக்கின தாருயிரைக் காக்கவந்த
இன்பப் பெருக்கே இறையே பராபரமே”

என்றார் தாயுமானவர்.

உலகையும் அண்டபிண்டங்களையும் படைத்த நம்மை ஆள வந்த இறைவன் எதற்காக ஆணையும் பெண்ணையும் படைத்தார்? இந்தச் சின்னக் காரணம் இல்லாமல் முடியாதா? ஏன் இந்தத் தாய் தந்தையென்று படைத்தான் என்றால் அன்பு நெறியை வளர்க்கவே உற்பத்தி நெறியை உண்டுபண்ணினார். தன்னுயிரைக் கொடுத்தாவது தன் பிள்ளையைக் காக்கவேண்டும் என்பது நம்மிடமும் கொடிய விலங்குகள், பாம்பு முதலிய எல்லா உயிர்களிடமும் இருக்கிறது.

“தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை.” அறிவுடையவன் என்று உலகத்தார் சொல்லும்படியாக இருப்பன் தாயன்பு செலுத்தித் தாயைக் கோயிலாகக் கொள்ளுபவன்.

“பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை அறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற”.

அதுதான் சிறப்பு.

பிறக்கும்போதே அறிவறிந்த மக்களாய்ப் பிறப்பது தாம் முன்னாலேயே பல தலைமுறைகளில் கல்வி கற்றவர்கள் ஆவர். மேலும், அறிவு உண்டாகும் மக்களைப் பெற்றவர்கள் சிறப்புடையோர்.

அன்னையாரின் மகனார் திருவரங்கம்பிள்ளை, கிடைக்கும் குறிப்புக்களைத் தொகுக்கச் சட்டைப் பைகளில் எப்பொழுதும் காகிதம் நிறைய வைத்திருப்பார்கள். அவர்களுக்குத் தமிழ்க்

கல்வியை நன்றாய்ப் பரப்பவேண்டும் என்னும் எண்ணம் எப் பொழுதும் உண்டு. தமிழ் நூல்களைச் சிறந்த நிலையில் அச்சிட்டு வெளியிடவேண்டுமென்று அதில் வெற்றியும் கண்டார்கள். இலக்கியப் பகுதிகள், சமயப் பகுதிகள், சாத்திரப் பகுதிகள் இவையெல்லாம் அச்சிட்டார்கள். அன்னையாரின் இனைய மகனார் சுப்பையாபிள்ளை அவர்களும் உத்தியோகத்திற்குச் செல்லாது இத் துறையிலே சிறந்த தொண்டாற்றுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நல்ல மக்களை—உலகத்திற்குப் பயன்படத் தக்க பிள்ளைகளைப் பெற்றதால்தான் தாய்க்கு இச்சிறப்புநடைபெறப் பார்க்கிறோம்.

அம்மையார் இறைவன் திருவடிதான் அடைந்திருப்பார் என்பதற்கு ஐயமே இல்லை;

“தம்பொரு ளென்பதம் மக்கள் அவர்பொருள்
தந்தம் வினையான் வரும்”

என்றாகலின்.

பின், இறந்தார்க்குச் செய்யுங் கடன்களைப்பற்றிப் பேசினார்கள் :—

திதி கொடுப்பதை விடக்கூடாது. இறுதிச் சடங்குகள் எல்லாம் பெரியவர்களால் வைக்கப்பட்டவை: தாய், தந்தை, மனையாள் இவர்களின் ஏழுதலைமுறைச்சுற்றங்களும் நரகத்திலிருந்தாலுங்கூட உய்வார்கள். நாம் அவர்களுக்குச் செய்கின்ற கடமைகளை ஏற்று எக்கடவுளர்க்குச் சேர்க்கவேண்டுமோ அவர்களுக்குச் சேர்த்துப் பயன்படுத்தத் தெய்வங்கள் இருக்கின்றன. தேவர்கள் சூக்குமமாயிருக்கிறார்கள். தர்ப்பணம் முதலிய செய்வதால் நமது வேண்டுகாலக ஆண்டவன் இரங்கி அருள் புரிவான். பதினாறு கிரியைகள் (சோடசம்) என்று நமக்குக் கூறப்பட்டுள்ளது. உத்தரகிரியைகளை விட்டுவிடக்கூடாது என்று சொல்லிக் கீழ்க்கண்ட இரங்கற்பாடலைப் பாடினார்கள்.

“அருந்ததிக் கற்பின் மிக்காள் அன்னைசூந் திரநல்.லம்மை
விருந்தெதிர் கோட லாதி வீட்டறம் தினைநன் காற்றிப்
பெருந்திரு வரங்கம் சுப்பையாபிள்ளை தம்மைத் தந்து
விருந்தெதிர் விண்ணார் கொள்ள வீட்டைந் தின்புற்றாளே”.

பின் சைவசித்தாந்தக் கழகத் திருவள்ளுவர் தமிழ்ப் புலவர் கல்லூரிப் பேராசிரியர், பேருநாவலர் பு. சி. புன்னைவனநாத முதலியாரவர்கள் பேசினார்கள் :—

“காலஞ்சென்ற அம்மையாரவர்கள் தங்கள் மக்களில் திருவரங்கனாரே குடும்பப் பொறுப்பை மேற்கொண்டு அரு முயற்சி செய்து, திரைகடலோடியுந் திரவியந் தேடிச் குடும்பத்தை நன்னிலைக்குக் கொண்டுவந்தவர் என்றும், தம் ஒரு துணையும் உறுதுணையுமாகிய ஒண்பொருளாம் உடன்பிறப்பாளரான சுப்பையா பிள்ளையையும் தாம் நிறுவிய கழகப் பணியைத் தம்மைப்போல் செய்து சிறக்கப் பயிற்றுவித்தாரென்றும், இளவலும் அண்ணல் உரையைப் பேணிக் குடும்பப் பொறுப்பையும் நடத்திவரலானார் என்றும் அடிக்கடி சொல்லி மகிழ்வார். தம் உயிர் பிரியுங்காலத்து, தம் ஒரு மகன் சுப்பையா பிள்ளை இருக்கும்படியான பேறே கிடைக்கவேண்டுமென்று விரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். நல்ல உள்ளம் கருதியது நன்மையாகவே முடிந்தது. குடும்பத்தை நடத்தும் பெண்ணுக்கு என்ன என்ன செய்தி தேர்ச்சியும் மருந்துப் பயிற்சியும் வாய்ந்திருக்க வேண்டுமோ அவையெல்லாம் வாய்க்கப் பெற்றவர். தம் இல்லம் புகும் புலவர் அனைவர்க்கும் அன்புடன் உணவளித்து அக மகிழ்ந்தவர். நல்ல நினைவாற்றலுள்ளவர்,” என்று பேசிய துடன் பின்வரும் பாவும் கூறினார்கள்.

“சீர்மருவு நந்தனம் ஆவணித் திங்கள்மூ
வாறு செவ் வாய்அ விட்டம்
ஏர்மருவு வயிரழித் தினைமருவு சுந்தரத்
தம்மைஇறை இணைமலர்த் தான் ;
பேர்மருவு திருவரங் கம்கப்பை யாவெனப்
பிறங்கிரு மக்கள்மணி யைப்
பார்மருவு புகழுற வேசெய்தெண் பத்துநால்
அடைந்தனள் பாங்குபெற வே”.

அதன்பின் தலைவர் முடிவுரை கூறினார்கள்.

தலைவர் முடிவுரை

இறைவன் தன்னையே தந்தான், தானாகவே முழுவதுங் கொடுத்துவிட்டான். அப் பரம் பொருள் எடுக்க எடுக்கக் குறையாதது. எவ்வளவு எடுத்தாலும் குறையாது மறுபடியும் நிறைவாயிருப்பது; அதுதான் Infinity யின் இலக்கணம்.

தாயின் அன்பை விளக்குதற்கு அண்மையில் நடந்ததொரு நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடலாம். கோவிற்பட்டியில், மணமாகி 26 யாண்டுகள்வரை மகப்பேறின் றி வருந்திய கணவனும் மனைவியும் அறிஞர் சொற்படி,

“பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினை
வாயினவே வரம்பெறுவர் ஐயுறவேண் டாஒன்றும்
வேய்அனதோள் உமைபங்கன் டெண்காட்டி முக்குளநீர்
தோய்வினையார் அவர்தம்மைத் தோயாவாம் தீவினையே”.

என்னுந் திருப்பாட்டுக் கிணங்கத் திருவெண்காடு சென்று முக்குள நீரில் முழுகி அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானையும் அம்மையையும் வழிபட்டு வந்தனர். இறைவன் திருவருளால் அவ்வம்மை வயிறு வாய்க்கப்பெற்றுப் பத்துத் திங்கள் நிறைந்ததும் கருவுயிர்க்குங் காலம் வந்தது. அப்பொழுது அவர்கள் திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த வண்ணார்பேட்டை மருத்துவச் சாலைக்கு வந்தனர். அங்குள்ள பெண் வைத்தியர் கவலைப்பட வேண்டாவென்றும் தாமே நன்கு கவனித்துக் கொள்வதாகவும் தெரிவித்தனர். பின் மதுரைக்குச் சென்று அங்குள்ள மகப் பேற்று மருத்துவச்சாலையில் தங்கினர்.

கருவுயிர்க்குங் காலம் நெருங்கிய பொழுது டாக்டர் அந்த அம்மையிடம், “இம்மகவை உயிருடன் வெளிப்படுத்துவது கடினமானது நீ ஒப்பினால், உன் கணவரும் எழுதிக் கொடுத்தால் வயிற்றைக் கீறியாவது குழந்தையை உயிருடன் எடுத்துத் தரலாம். உன் கணவரும் அருகில் இல்லையே,” என்று கவன்றிருக்கும் பொழுது கணவரும் வந்தனர். உடன் இருவரும் அறுவைத் தொழிற்குடன்படவே மருத்துவரும் வயிற்றைக் கீறிக் குழந்தையைக் கேடின்றி எடுத்தனர். மகனைக் கண்ட தாயும் மிக மனம் மகிழ்ந்தனர். தாயும் பிழைத்தனர். இந் நிகழ்ச்சியானது தாயானவள் தன்னுயிர் போவதாயிருந்தாலும் தன் குழந்தை உயிர் வாழவேண்டுமென்னும் தன்னலமற்ற தன்மையுடையளாயிருப்பதனையும் தாய்க்குச் சேயின் கணுள்ள ஒப்பற்ற அன்பையுங் காட்டுகின்றது. தாயுங் குழந்தையும் நலம்பெற்றிருக்கின்றனர்.

திலகவதியாரால் தாம் உய்ந்தமையை ஆளுடைய அடிகள் “ஈன்றாளுமாய், எந்தையுமாய், உடன் பிறந்தாளுமாய்.....” என்றெல்லாம் பாடியது தாயைப்போன்ற தமக்கையிடம் வைத்த அன்பினாலே.

மணிமொழிப் பெருமானும் தம் திருவாசகத்தில் “அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே” என்கிறார். உலகத்திற்கெல்லாம் ஒளியாயிருப்பதால் “ஒப்பிலா மணியே” என்றார். ஆதலினால் “அன்பினில் விளைந்த ஆரமு”தாகிய பராசத்தியிடம் நாம் அனைவரும் அன்புடையராயிருந்து அவர்க்குச் செய்யத் தகும் வழிபாடுகளை அன்புடன் செய்து உய்வோமாக.

இறுதியில், திரு. வ. சுப்பையாப்பிள்ளையவர்கள் தம் அன்னையார் இறுதி நாட் கடன் இந்நிலையில்—இம்முறையில் நடைபெற இறைவன் திருவருளும் பெரியோர் பொன்மொழி

யும் நன்மொழியும் துணைபுரிந்தமைக்கு நன்றி பாராட்டியதுடன், கூட்டத்தில் தலைமை தாங்கியவர்க்கும், சொற்பொழிவாளர்களுக்கும், வந்து சிறப்பித்த உற்றார் உறவினர் நண்பர்கட்கும் தம் நன்றியை அன்புடன் தெரிவித்துக்கொண்டார்கள். யாவரும் இறைவன் வழிபாட்டுக்கு வரவேண்டுமென்றும் வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

தேவார இசையரங்கு நிகழ்த்திய வீரவ நல்லூர்த் தேவார இசைமணி மறைத்திரு. சுந்தர ஒதுவாமூர்த்தியவர்களும், பாளையங்கோட்டைச் சலதரங்கம் அப்பாசாமி ஒதுவாமூர்த்தியவர்களும், நெல்லை அருணகிரி இசைக்கழக அமைச்சர் திரு. இராம. கனகசபாபதி பிள்ளையர்களும் மங்கள வாழ்த்துப்பாடிக் கூட்டம் இனிது நிறைவேறியது.

இரவு 7-30 மணிக்குக் கூட்டத்திற்கு வந்த அன்பர்களும் உறவினர்களும் தேவார பாராயண முழக்கத்துடன் சிவபிரான் கோவிலுக்குச் சென்று அருச்சுனை வழிபாடாற்றி வீடு திரும்பினர்.

தாய்மைப் பேறு

பெண் பிறவியின் விழுப்பம், சேயைப் பெற்றுத் தாய்மைப் பேறடையும் செப்பமாகும். இத்தாய்மை அன்பைப்போல் வேறு எடுத்துக் காட்டுதற்கு உவமம் இன்று. ஓரறிவு உயிர்முதல் ஆற்றிவு உயிர்கள்வரை, தத்தம் பிள்ளையை எவ்வளவு கண்காணித்துப் பாதுகாக்கின்றன. பயிர்கள், தம் பொதியாம் இளஞ்சேயை மெல்லிய சிறு போர்வையை மூடிப் பாதுகாக்கின்றன; குருவிகள் முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொரித்தற்குக் கூடுகள் கட்டுகின்றன; முட்டையிட்டபின் அடைகாக்கின்றன; அவைகட்கு வேளை தவறாது இரை கொணர்ந்து ஊட்டுகின்றன. எவ்வளவு தாயன்பு? கொடிய விலங்குகளான சிங்கம், புலி, கரடிகளும்கூடத் தம் குழந்தைகளிடத்து எவ்வளவு அன்பு பாராட்டுகின்றன; பால் ஊட்டுகின்றன; பாதுகாக்கின்றன; இவ்வாறே படிப்படியாக ஒவ்வொன்றையும் காணும் போது தாய்மைப் பேறு எவ்வளவு சிறந்தது பார்மின்! மக்களில் தம் சேயைப் பாதுகாத்தற்கு எவ்வளவு தாய்மார் துன்புறுகின்றனர்; மருந்தண்கின்றனர்; மருத்துவரைக் கண்டு மருந்துட்டி சேய்க்கு நோயைப் போக்குகின்றனர். இன்னும் அவை எண்ணிலடங்கா. இத்தாய்மைப் பேறு தரும் பெண்மை வாழ்க! வாழ்க! என்றும் இவ்வன்பு மாறாது வளர்க.

—செல்லூர்க்கிழார்.

இரங்கலுகைகள்*

செவ்வி மலர்ந்த திருமுகமும் செய்கையுரை
நவ்வும் படியெவர்க்கும் நாட்டுதலும் - ஓளவை எனும்,
பண்பாள் தமிழ்சிவத்தைப் பார்க்குணர்த்தும் மக்கள் தந்தாள்
மண்புகழ் விண்புகுந்தாள் மன்.

— திருவள்ளுவரகம் ப. இராமநாத பிள்ளை, சென்னை.

பயிர்வளர் பான்மைப் பசுந்தமிழ் வளர்த்த
பாண்டியர் அனையபண் பினராய்ச்
செயிரிலாத் திருவ ரங்கத்தைச் சீர்சால் சுப்பையா
வினைத்தந்த தெய்வ
வயிரநன் முத்து சுந்தரத் தன்னை
வளர்தமிழ் அன்னையே யனையாய்!
உயிர்வளர் சிவத்தின் உடன்வளர்ந் தனையோ?
உலகத்தை மறந்தையோ? அன்னாய்!

— புலவர் - ந. சேதுரகுநாதன் - தமிழ் விரிவுரையாளர், விருதுநகர்.

இந்நிலை யெண்பாளு லேற்ற மாயினும்
அன்னையிற் சிறந்தவர் ஆரு மின்மையால்
எந்நிலை யிறப்பினும் ஈன்ற தாய்மகள்
துன்னுது துயர்பிறர் துய்க்க வல்லரோ.

— பண்டித புலவ ஞா. தேவநேயலூர், சேலம்.

சைவநெறி யோங்கத் தமிழ் வளர்ப்பாருன் மைந்தர்
தெய்வத் தவம்நினைப்போற் செய்தவரார் - மெய்வைத்
தயர்விலையாய். ஈச னடிசேர்ந்து வாழி
வயிரமுத்துச் சுந்தரத்தம் மா.

— புலவரேறு அ. வரதநஞ்சய பிள்ளை, தோரமங்கலம்

அரங்கன் பிரிவதனால் அகம்வருந்தி நான்நாளும்
இரங்கினின்ற நீ அந்த இனியமகன் தனைக்கண்டு
பரங்கருணைத் தடங்கடலாம் பரமசிவன் அடிமலரை
வரங்கள்பெற அடைந்தாயோ வயிரமுத்துச் சுந்தரமே!

— சு. அ. இராமசாமிப் புலவர், கருப்பக்கிளர்.

தாங்கள் அமிழ்தினுமினிய தமிழுக்கு ஆற்றும் தொண்டு அருமை
வாய்ந்தது. அப்படிப்பட்டவரை உலகுக்களித்த அம்மையாரை நாங்கள்
பாராட்டவில்லை யென்றால் நன்றி கொன்றவர்கள் ஆவோம்.

K. சேமசுந்தரஞ் செட்டியார், பி. ஏ., சென்னை.

வயது முதிர்ந்தவர்களே எனினும் அன்னையின் பிரிவு ஆற்றொணு
தது ஒன்றுதான். — திரு. வித்துவான் கண்ணப்ப முதலியார். சென்னை.

அன்னையார் பிரிவு எத்துணைத் துன்பம் தரும் என்பதை அனுப
வித்து அறிந்தவன் நான்.

— பேர. திருகூடசுந்தரம் பிள்ளை, எம். ஏ., பி. எல்., சென்னை.

நமக்கினியார் ஒருவர் எத்துணை, நெடுங்காலம் வாழ்ந்து பிரியினும்
இன்னும் கொஞ்சநாள் இருக்கலாகாதா! என்றுதான் நம் பேதை மனம்
நினைக்கிறது. — வ. ப. ராமரைக்கண்ணி, வல்லை பாலசுப்பிரமணியம், சென்னை.

* திருவாட்டி, சுந்தரத்தம்மையாரவர்கள் 2-9-52-ல் இறையடிப்
பேரடைந்தமைக்குத் தமிழ் பெருமக்கள் கூறிய இரங்கலுகைகள்,

தமிழ்த்தாய், தமிழ்த்தாய் எனப் பேசுகின்றோம். அந்தத் தமிழ்த்தாய் கட்புலனுக்குத் தோன்றாத தமிழ்த்தாய். தங்கள் தாயரோ கட்புலனுக்குத் தோன்றியிருந்த தமிழ்த் தாய். தமிழ் மக்கள் யாவரும் அவரது பிரிவை ஆற்றாது வருந்துவர். —வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை, எம். ஏ., சென்னை.

இறைவன் கருணைக்குத் தாயன்பை யன்றோ உவமை காட்டுவர்! அத்தகைய பேரன்பு தங்களுக்கு இனிக் கிட்டுவதெப்படி? எனினும் அவர்கள் தங்களுக்கு வழங்கிய வாழ்த்துக்கள் தங்களுக்கு மன அமைதியைக் கொடுக்கும். —வித்துவான் வி. சிவக்கொழுந்து, பெரியகுளம்.

தாயன்புக்கு இணையேது! கடவுளன்புக்கு உவமானம் என்பார்கள்.

—எம். எம். கிருஷ்ணசாமிப் பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்., கோயமுத்தூர்.

தாயின் அன்பு ஒப்பற்றது. ஈடுசெய்ய இயலாதது. எத்துணைக்கால மிருப்பினும் சலியாததுதான்.

—சிவக்கவிமணி சுப்பிரமணிய முதலியார், பி. ஏ., கோயமுத்தூர்.

எத்துணை ஆண்டு முதிர்ந்தவர்களாயினும் தாயின் பிரிவு துயரத் தருவதே. வினையளவு நின்றொழியும் உடலின் நிலையாமை யுணர்ந்து ஆறுதலடைய வேண்டியதே கடமை. இறைவன் எல்லோர்க்கும் ஆறுத லளிப்பானாக. —பண்டிதமணி மு.கதிரேசச் செட்டியார், மகிபாலன்பட்டி.

பட்டினத்தார் முற்றும் துறந்த முனிவர். அவர்களே தாயாரின் பிரிவை எண்ணி எண்ணி வருந்தினார்கள் என்றால் நமது செயல் என்ன?

—வா. தி. மாசிலாமணி முதலியார், இந்துமத பாடசாலை, வாலாஜாபாத்.

வருந்துகின்றேன். மிக நல்லவர்கள். வினையளவு நின்றொழிவது ஆக்கை என்பதை நினைந்து ஆறுதல் அடையுங்கள்.

—வயிநாகரம் வே. இராமநாதன் செட்டியார், தேவகோட்டை.

பெற்ற தாயினும் பேரன்புடையார் கடவுள் ஒருவர் தவிர வேறொரு வரு மல்லர் என்பது எல்லாச் சமயத்தினர்க்கும் உடன்பாடே! பற்றெல் லாம் முற்ற நீத்துப் பரனடித்துணையே வேண்டிய பட்டினத்தடிகளாரும் தாயின் பிரிவாற்றாது பல பாடல்களால் துதித்து இரங்கிக் கண்ணீர் விட்டுக் கதறினாரென்றால் அத் தாயின் பெருமையன்பு சொல்லும் தரத்த தாகுமோ. —புலவரேறு அ. வரதநஞ்சைய பிள்ளை, தோரமங்கலம்.

தாய்ச் செல்வத்தை இழந்த தங்கட்கு எமது கட்டுரை ஒரு ஆறுதல் அளிக்கப் பயன்பட்டது குறித்து மகிழ்ச்சி யடைந்தேன்.

—கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம், திருச்சி.

அவர்களது அன்பின் உருவம் என் கண்முன் தோன்றி அவரது பிரிவின் மிகுதியைப் புலப்படுத்திற்று. இனிய சொல்லும் அரிய பண் பாடும் உடைய அவர்களது பிரிவு மிக்க வருத்தத்தைத் தருகிறது.

—வித்துவான். ஓளவை, சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, தியாகராயர் கல்லூரி, மதுரை.

தமிழ்நாட்டுக்கும், ஏன்? உலகத்துக்கே சிறந்த பல நூல்கள் அச்சிட் டுக் கிடைக்குமாறு அரும்பணி யாற்றிய தவமணிகளை ஈன்றெடுத்துத் தமிழுலகத்துக்குப் பேருதவி செய்த அம்மையார் மறைவு ஈடு செய்ய இயலாத பெரும் நட்டமாகும். —திருவள்ளுவர் கழகம், தென்காசி.

சைவசித்தாந்தச் சொற்பொழிவுகளையும், அங்கு நடைபெற்ற காட்சிகளையும் காண அவாக்கொண்டு காந்திமகாத்மாவைப் போன்று சாந்தியுடன் சிவஞானபோத வகுப்புக்கு அன்று வந்த காட்சியை இன்றும் கண்டுகொண்டிருக்கிறேன்.

—வித்துவான் கோ. முருகையா, தமிழாசிரியர், கவுந்தப்பாடி.

வெந்நீர்க் கிழவர் என அடியேனுக்குப் பெயரிட்டுவைத்த பெரியம்மையார், தண்ணீர் தலையிட்டு வைத்த கிழவர் சிவபெருமான் திருவடி நீழற் சென்றமர்ந்த-செய்தி கிடைத்து வருந்தினேன்.

—சேலை, சகதேவ முதலியார்.

பண்டைய நினைவுகளும், அம்மையாரவர்களோடு உரையாடியபோது அவர்கள் உள மகிழ்ந்து பேசி, ஊட்டுவிக்கும்போது உறவாடி இருந்த நினைப்புகளெல்லாம் தோன்றின. —ச. முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளை, குலசை.

முதிர்ந்த பழம் கொப்பிலிருந்து தானாகவே உதிர்ந்துவிட்டது. அன்னார் ஆன்மா அமைதி பெறுவதாக.

—எம். பி. எஸ். வேலாயுதம் பிள்ளை, சென்னை.

She has lived her full life and she should have been happy that her son has been doing good work to the Hindu Community. I wish peace to the departed soul.

—S Nataraja Nadar, District & Sessions Judge, Madurai.

பெற்றதாய் இருக்கும் வரை பிள்ளைகள் செல்லப் பிள்ளைகளாகவே இருந்துவருவோம். நமக்கு அது கொடுத்துவைக்கவில்லை.

—சடகோப பிள்ளை, சும்பகோணம்.

அன்பில் தாயன்பே தலை. அத்தகைய பேரன்புடையானைப் பிரிதல் கொடிது.

—கா. கோவிந்தன், எம். ஏ., திருவத்திபுரம்.

பால் நினைந்துட்டும் தாயினைப் பிரிந்த தங்கள் துயரத்திற்கும், துன்பத்திற்கும் நமது ஆறுதல்.

—அருணாசலதேசிக ஈவாரிகன், குன்றக்குடி.

சில திங்களுக்கு முன் யான் அவர்களைக் கண்டு பேசியபோது, அவர்களின் அன்பின் பெருக்கும் அறிவின் தெளிவும் அமைதியின் சிறப்பும் உணர்ந்து வியந்து போற்றினேன்; தூய தாய்மையின் வடிவமாக அந்த முதிய உருவம் எனக்குக் காட்சி அளித்தது.

—டாக்டர் மு. வரதராசனார், சென்னை.

அன்னை சுந்தரம் அம்மையார் அவர்கள் தமிழகத் தாயர்கட்கோர் எடுத்துக்காட்டென மிளிர்ந்தவர். தம் உழைப்பால் உயர்ந்த அறிவு நலம் வாய்ந்த சீரிய தமிழ்க்குடும்பம் ஒன்றினை நாட்டுக்குத் தந்தவர்.

—புலவர் மயிலை சிவ முத்து, சென்னை.

அருமைத் தாயார் அண்மையில் சிவ நினைவோடு இறைவன் இன்னடி நீழல் அடைந்தமை அறிந்து ஆற்றொணுத் துன்பம் அடைந்தேன்.

—இராம. பெருமாள் பிள்ளை, திருச்சி.

உண்மையான தமிழ்த்தாய்க்கு எடுத்துக்காட்டாக இலங்கிய வயிர முத்துச் சுந்தரத்தம்மையே! உங்கள் உள்ளம் தமிழ் உள்ளம். உங்கள் ஊன் தமிழ் ஊன். சங்கம் வைத்து மொழிவளர்த்த பாண்டியருக்குப் பின் தூய இனிய செந்தமிழ் பேணும் மக்களை ஈன்று வளர்த்தீர்கள்.

உங்கள் உயிர் மாசில்லா இறைவனின் இணையில் திருமலர் அடியின் கண் அவர்ந்த பேரின்பத்திற் குளித்திருக்கும். இன்றேல் மீண்டும் பிறப் புளதேல் தமிழன்னையாக வந்து இன்னும் தமிழ்ச் சிங்கங்களை அருளி உலகினைக் காண்பீர்கள் என்பது உறுதி.

—வித்துவான் ந. சேதுரகுநாதன்.

செய்தி கேட்டு மன்றத்தினர்கள் அனைவரும் பெருந் துன்பம் உற்றோம். இத்தகைய சிறந்த தாயரை எந்த வயதில் இழக்க நேர்ந்தாலும் அது மிகப் பெருங் கவலையளிப்ப தொன்றேயாம்.

—புலவர் கோ. வில்வபதி, செயலாளர் டாக்டர் S. தருமம்பரன், தலைவர், மாணவர் மன்றம், சென்னை.

அன்னையாரின் உயிர் நண்ணரிய சிவானந்த ஞான வடிவையாகி, அண்ணலார் சேவடிக்கீழ் அமர்ந்திருப்பதாக.

—ந. சிவகுருநாத பிள்ளை, சித்தார்த்தப் பேராசிரியர். தூத்துக்குடி.

தங்கள் அருமை அன்னையார் மறைவு கேட்டு வருந்தினேன்; ஆனால் அவர்கள், புகழ் மிக்க தம்மிரு புதல்வர்களிடையே நீண்ட நாள் வாழ்ந் திருந்தனர். எனவே வருந்துவதற் கேதும் இல்லை. அம்மையார் ஆன்மா என்றும் அமைதியில் தோய்க.

—வி. ஏ. இராசகேசரம், சென்னை.

தமிழ்த்தாயின் திருவுளமகிழும் தொண்டர்களைத் தந்த திருச்செல்வி காலமான செய்தி உணர்ந்தேன். அன்றே என் தீயுழத்தந்த மனங்கொள் ளாத் துக்கத்தினை எழுதும் நல்லூழ் இலன் ஆனேனே.

—கவியரசு R. வேங்கடாசலம் பிள்ளை, கரந்தை.

வீணமாட்சியிற் சிறந்த திருவமங்கம் பிள்ளையையும், கலங்கரை விளக் காக நாளும் கழகத்தை மிளிர்ச்செய்துவரும் திரு. சுப்பையா பிள்ளையே யும் ஈன்ற மாட்சிமைப்பட்ட திருவாட்டியார் வாழ்வை நீத்தமை அறிந்து இரங்குகின்றேன்.

—வித்துவான் ஓவ. பொன்னம்பலம், முசிறி.

தமிழுக்கு உழைக்கும் பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்த திருமேனி தீத் திருக்காப்பு கொண்டுவீட்டது. இவர்கள் மறைவு குறைவினைப்பதாகும்.

—கீ. இராமலிங்கம், எம். ஏ., திருச்சி.

சைவத்தையும் தமிழையும் பாதுகாத்து வளர்த்துவரும் இரு பொன் மணி மக்களைப் பெற்ற அன்னையாரின் பிரிவறிந்து துன்புறுகிறேன். இவ் ஆரத் துன்பத்தைப் பொறுக்க இறைவன் திருவருள் புரிக.

—டாக்டர் தி. இராம. அண்ணாமலை, திருக்குற்றாலம்.

அன்னையாரின் பழக்கம் எங்களுக்கு நன்மையும், இன்பமும் தந்தது. அவர்களது திறமையும், இன்முகமும், இன்சொல்லும், சாந்தமும் எங்கள் அகக்கண்முன் எப்போதும் நின்று நிலவுகின்றன. அவர்களின் ஆன்மா இறைவன் திருவடி நீழலில் அமைதி அடைக!

—திரு. சிவசைலம் பிள்ளை, எம். ஏ., எல். டி., சென்னை.

வயிரமும் முத்தும் ஈன்ற அருமை அன்னை இயற்கை யெய்தியது கேட்டு வருந்துகிறேன். இரு அரும்பெரும் தமிழ்மணிகளை தமிழ் நாட்டிற்குத் தந்த மூதாட்டியின் புகழ் என்றும் நிலவுக!

—அர. இளங்குன்னன், பி. ஏ., எல். டி., குன்றத்தூர்.

மன்னைக் காஞ்சி*

வண்மைசேர் சுந்தரத் தம்மை மன்னே !
அண்மையில் இறையடி அடைந்தனர் மன்னே !
வருவிருந் தோம்பும் மாண்பினர் மன்னே !
திருந்து தமிழ்த்தாய் செம்மைபெற் றோங்க

நு அருந்திறல் திருவரங் கன்னூர் தம்முடன்
திருந்திய அறிஞன் செப்பமார் அண்ணல்
கனவினும் நனவினும் கன்னித் தமிழ்க்கே
மனமொழி மெய்களை வைத்த வாழ்க்கையன்
சுப்பையப் பெயரார் தூயவன் தன்னையும்

க0 ஒப்பரு மணிவயி றுற்றுப் பெற்ற
வைப்பன தாய்மை மாண்பினர் மன்னே !
இத்தகைப் பண்பார் எம் அம்மை யார்க்கு
நத்தமாம் நினைவுக் குறிகள் நாட்டி
உலகிடை அவர்பெயர் ஒங்க வாழ்த்துதும்

கநு புலநிறை புலவீர் ! புரையறு நண்பீர் !
வம்மின் ! வம்மின் ! - சுந்தர அம்மையார்
எம்மான் இணையடி இன்னிழல் அடைந்து
இறவாப் பிறவா இன்பமுற் றோங்க
மறவா மனத்தொடும் வாழ்த்துவம் மன்னே !

உ0 கறவை நினைந்த கன்றெனக் கனிந்து
அறமார் அம்மையின் ஆன்மா நோக்கி
காழ்த்த அன்பு கால்கொள மன்னே !
வாழ்த்துதும் ; வணங்குதும் ; ஏத்துதும் மன்னே !

இங்ஙனம்,

செல்லூர்க்கிரான், செ. ரெ. இராமசாமி

சென்னை.

* சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக ஆட்சியாளர் உயர்திரு. வ. சுப்பையாபிள்ளை யவர்களின் அருமை அன்னையார் திருவாட்டி சுந்தரத்தம்மையாரவர்கள் 2-9-52-ல் இறையடிப் பேறடைந்தமைக்கு இரங்கிக் கூறியது.

சிந்தாமணியில் முன்னும் பின்னும்

[திரு. சுந்தரகுமரன், கல்வே கல்லூரி, புதுவை]

ஏமாங்கத நாட்டு அரசன் சச்சந்தன். அவன் மனைவி விசயை. அவள் மிகுந்த பேரழகுடையவளாயிருந்தமையின் சச்சந்தன் அவளைவிட்டுப் பிரியானாய்த் தன் அரசைத் தன் மந்திரியாகிய கட்டியங்காரன் வசமிட்டு அந்தப்புரத்தே மனைவியோடு இன்புற்றிருந்தான். அரசைக் கைக்கொள்ள எண்ணிச் சச்சந்தனைச் சூழ்ச்சியால் கொல்லக் கருதிய கட்டியங்காரன் படைகளை யுடன்கொண்டுசென்று சச்சந்தன் மனைவியோடிருந்த அந்தப்புரத்தை முற்றுகை இட்டான். அதையறிந்த அரசன் நிறைந்த கருவுற்றிருந்த தன் மனைவியை மயிற்பொறியிலேற்றி வானவழியே வேற்றிடம் செல்லுமாறு செய்து கட்டியங்காரனை எதிர்த்துப் போர் செய்தான். போரில் யானைகளையும் வீரர்களையும் கொன்று குவித்தான். அதுபொழுது அவன் கையிலிருந்த வாள் ஒடிந்துபோயிற்று. சச்சந்தன் வீரர் எனிகின்ற படைகள் வீழ இமையானாய்ப் பாரதப்போரில் கன்னனோடு மாறுபட்டு விளங்கிய அபிமன்னுவைப்போல் விளங்கினான். ஆயுதமின்றிச் சச்சந்தன் இருந்தமையின் அவனைக் கட்டியங்காரன் எளிதிற் கொன்றான். வெற்றிமுரசையும் முழக்கினான். அவ்வொலியைக்கேட்ட தேவி மயிற்பொறியை இயக்குதலை விட்டுவிட அப்பொறி மெல்லெனச் சுடுகாடுற்றது. ஆண்டுச் சீவகனை ஈன்றான். கந்துக் கடன் என்னும் வணிகன் அச்சீவகனை எடுத்துச் சென்று வளர்த்துவந்தான். பின்னர்ச் சீவகன் ஆசிரியரால் தன்னை இன்னொனை உணர்ந்துகொண்டான். தன் ஆசிரியர் ஆணைப்படி சின்னாள் தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொள்ளாமலிருந்து பல செயற்கருஞ்செயல் செய்து விளங்கிக்கொண்டிருந்தான். பின்னர்ப் பலவிடங்களிலும் போய்ப்பல மகளிரை மணந்து இறுதியாகத் தன் தந்தையைக் கொன்ற கட்டியங்காரனைக் கொன்று மண்மகளையும் மணம் புணர்ந்து இன்புற்றிருந்தான். சின்னாள் கழித்து முத்தியும் எய்தினான். இதுவே சீவகன் சரித்திரச் சுருக்கமாகும். இக்கதைகளைக் கூறும் நூலுக்குச் சீவகசிந்தாமணி எனவும், சிந்தாமணி எனவும் பெயர் வழங்கும். இது திருத்தக்க தேவரால் இயற்றப்பட்டது. இச் சிந்தாமணியில் ஆசிரியர் திருத்தக்க தேவர் முன்னர்க் கூறும் உருவக உவமத்திற்குப் பின்னர்க் கூறும் உவமை இயைபுடைத்தாய்க் கற்போர் உள்ளத்து இன்ப ஊற்று மிகுமாறு கூறியுள்ள பகுதியை விளக்குவதே “சிந்தா

மணியில் முன்னும் பின்னும்” என்னும் இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். அதனை விளக்குவோம்.

சிந்தாமணியில் முற்பகுதியில் கட்டியங்காரன் சச்சந்தனைக் கொன்றான் என்பதைத் தேவர் எப்படிக் கூறுகின்றார் என்பதைப் பார்ப்போம்.

“போழ்ந்துகதிர் நேமியொடு வேல்பொரு தழுந்தத்
தாழ்ந்துதறு கண்ணிணைகள் தீயழல விழியா
வீழ்ந்துநில மாமகடன் வெம்முலை நெழுங்க
ஆழ்ந்துபடு வெஞ்சுடரின் ஆண்டகை அவிந்தான்”.

இப்பாட்டின் பொருள் : சக்கரத்தோடே வேலும் தம்முள் போர்செய்து அழுந்துதலால் மெய்வலி குறைந்து அஞ்சாமை யுடைய கண்கள் வெப்பம் தோன்றுமாறு விழித்துப் பார்மகள் முலை நெழுங்க வீழ்ந்து மறைந்து படுகின்ற சுடர்போல ஆண்ட கைமை குறைந்தான் சச்சந்தன் என்பதாம்.

இதில் ஆண்டகை என்பது சச்சந்தனைக் குறிக்காது அவன் ஆண்டகைமைக் குணத்தையே குறிக்கின்றது. எனவே சச்சந்தன் இறந்தான் எனக் கொள்ளாது ஆண்டகைமைக் குணம் குறைந்தான் என்றே கொள்ளவேண்டும். ஆயின் சச்சந்தனைக் கட்டியங்காரன் கொன்றிலனோவெனின், அதைப் பின்வரும் பாடலிற் காண்பாம்.

“தோய்ந்த விசும்பென்னும் தொன்னாட் டகம்தொழுது
புலம்பெய் திமைந்தர் மாழ்க
ஏந்து முலையார் இனைந்திரங்கிக் கொடுங்கோல்
இருள்பரப்ப ஏள பாவம்
ஆய்ந்த குருகுலமாம் ஆழ்கடலி னுள்முளைத்த
ஆழ்க திரினை
வேந்தர் பெருமானைச் சச்சந்தனை மந்திரிமா நாகம்உடன்
விழுங்கிற் றன்றே”

மக்கள் செறிந்த துறக்கமென்று சிறப்பித்துச் சொல்லத்தக்க ஏமாங்கதத்தே சான்றோர் மயங்க கற்புடைய மகளிர் இரங்க, கொடுங்கோலாகிய இருள் பரவப் பெருமானைச் சச்சந்தனைக் கடல்போலும் குருகுலத்தே முளைத்த கதிர்போல்வாளை நாகம் போலும் மந்திரி விழுங்கினான். ஏள பாவம் என்பது இதன் பொருள்.

எனவே தேவர் சச்சந்தனைக் கொன்றான் என்று கூறிற் றிலர். நாகம் சூரியனை ஒளி குறையும்படி விழுங்கினாற்போலக் கட்டியங்காரன் ஆண்டகைமை குறையும்படி விழுங்கினான்

என்றே கூறிக் கொன்றான் என்பதைக் குறிப்பாற் பெறவைத்தார். இங்ஙனம் ஆசிரியர் கூறியதனாற் போந்த நலத்தை நோக்குவாம்.

தனக்கென அரசுச் செல்வமின்றிச் சச்சந்தன் அரசுச் செல்வத்தைப்பெற்று விளங்கிய கட்டியங்காரன், நன்றியின்றி இப்பொழுது அவ்வரசனையே அழித்தான் என்று ஆசிரியர் திறம்படக் கூறினார் எனக் கொள்ளுதல் சாலும். இக்கருத்துத் தோன்றுமாறு எங்ஙனமென்றிற் கூறுதும்.

கதிரவனை மறைப்பது பாம்பு என்று தமிழ்நூற்கள் கூறும். வானநூற் புலவர்கள் திங்கள் கதிரவனை மறைக்கின்ற தென்பர். எனவே, தமிழ்நூற்கள் கூறுவதுபோல் நாகம் என்று கருதப்பட்ட மதிதான் தானே யொளியுடையதாய் விளங்கும் இயல்புடைத்தின்றிச் சூரியன் ஒளியைக்கொண்டே விளங்குகிறது என வானநூற் புலவர் கூறுவதை நோக்குக. எனவே கட்டியங்காரன் சச்சந்தன் செல்வத்தில் தினைத்துப் பின்னர் நன்றியின்றி அவனுக்கே திங்குசெய்தான் என்பது தோன்றுமாறு அறிக. கட்டியங்காரன் கொடுஞ்செயல் நோக்கியன்றே தேவர் ஏஎபாவம் என இரங்குவாராயினர்.

மிகப் பெரியனாகிய கதிரவனை மிகச் சிறியவனாகிய மதி ஒரு புறத்தே மறைத்துவிட்டாலும் மற்றொருபுறத்தே அவன் விளங்கிக்கொண்டிருத்தல்போலக் கட்டியங்காரனால் மறைக்கப்பட்ட சச்சந்தனும் முற்றும் மறைபடாது தன் கூறுகிய சீவகனாய்க் கருவிவிருந்து தோன்றி விளங்கிக்கொண்டிருந்தமையை உன்னு வார்க்கு உள்ளத்தே கழி பேரின்பம் உண்டாகும். தந்தையே தனயன் என்பது நினைவு கூர்தற்பாலது.

இதனான்ன்றே கற்பனைக் களஞ்சியமாகிய சிவப்பிரகாசர் சிந்தாமணியில் தம் மனம் ஈடுபட்டிருந்தமையை, வேறுபட்ட மதநூல் என்றும் கருதாது **“சிந்தாமணியும் திருக்கோவையும் எழுதிக்கொளினும், நந்தாவுரையை எழுதலெவ்வாறு நவின் றருளே”* எனக்கூறி வெளிப்படுத்தாராயினர்.

அன்றேல், அஃதாக திங்கள் மறைத்தான் எனத் தாங் கருதிய பொருள் இனிது விளங்க வானநூற் புலவர் கூறுமாறு போலக் கூறுது நாகம் விழுங்கிற்றென்ற தென்னையெனின், அவன் கொடுமை கருதிஎன்க. பாம்புக்குப் பால்வார்த்தாலும் அது விடத்தையே கொடுக்கும் என்பது முதுமொழியன்றோ?

“பன்னாகம் தனக்கமிர்தம் கொடுத்தாலும் விட மொழியப் பயன் தராதே” என்பது ஆன்றவர் வாக்கன்றோ.

இங்ஙனம் ஆசிரியர் கூறியதனால் கால வேறுபாட்டினால் கதிரவனைச் சந்திரன் மறைப்ப மறைப்புவதுபோலச் சச்சந்தனும் காலவேறுபாட்டினால் கட்டியங்காரன் மறைப்ப மறைபட்டான், என்று கூறுகின்றவர் மாநாகம் விழுங்கிற்றெனக் கூறினர்.

தேவர் கட்டியங்காரனை நாகமாக உருவகித்தாரன்றி மதியாக உருவகித்திலர். மதியை நாகமாக அவன் கொடுமை பற்றிக் கூறினார்; என்பதற்குச் சான்றுண்டோ எனின், உண்டு, சிந்தாமணியின் பிற்பகுதியை நோக்குவாம்.

சச்சந்தன் மகனாகிய சீவகனால் கட்டியங்காரன் மாண்டான் என்பதைக் கூறுமிடத்து,

“ மொய்வார் குழலார்முலைப் போர்க்களமாய மார்பில்
செய்யோன் செழும்பொற் சரம்சென்றன சென்றதாவி
வெய்கா விழியா வெருவத்துவர் வாய்மடியா
மையார் விசம்பின்மதி வீழ்வதுபோல வீழ்ந்தான் ”

என்று கூறுகின்றார்.

இப் பாட்டின் பொருள் : மகளிர் முலைக்குப் போர்க்களமாய கட்டியங்காரன் மார்பிலே சீவகன் அம்புகள் சென்றனவாக அவன் ஆவி சென்றது. அப்பொழுது விழித்துக் கண்டார் வெருவுமாறு வாய் மடித்து விசம்பினின்றும் மதி வீழ்ந்தன்மை போல வீழ்ந்தான் என்பதாம்.

இங்கே கட்டியங்காரன் வீழ்ச்சிக்கு மதிவீழ்ச்சியை உவமை கூறியதனானே முன்னரும் மதியாக உருவகிக்கின்றவர் அவன் கொடுமை கருதித் தமிழ் நூற்புலவர் கொள்கைப்படி மாநாகம் என்றார்.

இப் பாடலின் உரையில் ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியர் இதனால் சச்சந்தன் பட்ட அன்று தொட்டு இன்றளவும் கட்டியங்காரன் கொடுங்கோலினுள் பரப்ப அரசாண்ட தன்மையும், அதுதான் இராக்காலத்தே இருள் பரந்து நிற்ப மதியாண்ட தன்மைத்து என்றும் கூறினார் எனக் கூறுதலுங்காண்க.

கட்டியங்காரன் மார்பை மொய்வார் குழலார் முலைப் போர்க்களமாய மார்பு எனக் கூறுவதனாலும் மதியின்மார்போடொப்பக் கூறுகின்றார் எனக் கொள்ள இடனுண்டு. என்னை, மதியின் மார்பு இருபத்தேழு மகளிர் முலைக்குப் போர்க்களமாதலின்.

இங்கே சீவகனைச் செய்யோன் என்று கூறினார் கதிரவன் என்னும் பொருளுந் தோன்றுமாறு. இங்ஙனம் கூறுதலால் இறந்துபட்ட தன் தந்தையாகிய சச்சந்தனை இச்சீவகன் என்பது கொள்ளத்தகும். எனனை, தன் தந்தையின் இறுதி நிலையைக் கூறும்பொழுது, “ஆழ்ந்துபடு வெஞ்சுடரின் ஆண்டகை அவிந்தான்” எனவும், செங்கோல் ஆய்கதிரினை “மந்திரி மாநாகம் விழுங்கிற் றெனவும் கூறினார் ஆதலின். அன்றியும் சீவகன் கையிலிருந்த அம்புகள் மறைந்து தோன்றுகின்ற சூரியன் சுடர் போன்றன என்பதைக் குறிக்கச் செய்யோன் செழும் பொற்சரம் என்றார். இக்காலத்தும் சூரியன் புறப்படும் பொழுது மேலே விழும் கிரணங்களை அவற்றின் வெம்மை மிகுதி நோக்கி அம்பு போடுவது போல இருக்கின்றன என்று நம்முள்பலர் கூறக்காண்டும். சீவகன் அம்புகள் செல்ல அதனால் மாண்ட கட்டியங்காரனை “மதி வீழ்வது போல வீழ்ந்தான்” என்றார். எனவே கதிரவன் தோற்றத்தில் காணப்பட்ட மதி ஒளி மழுங்கி மறைதல் போலக் கட்டியங்காரனும் வீழ்ந்தான் என்பதிலிருந்து முன்னரும் மதியாகவே உருவகிக்கின்றவர் தமிழ் நூற்கொள்கைப்படி அவன் கொடுமை கருதி மாநாகம் என்றார். பின்னரும் கட்டியங்காரனைக் கொன்று சீவகன் விளங்கிய தோற்றப் பொலிவைக் கூறுங்கால்.

“ஒல்லேநீர் உலகம் அஞ்ச ஒளியுமிழ் பருதி தன்னைக்
கல்லெனக் கடலின் நெற்றிக் கவுட்படுத் திட்ட நாகம்
பல்பகல் கழித்த பின்றைப் பன்மணி நாகந்தன்னை
வல்லேவாய் போழ்ந்து போந்தோர் மழகதிர் நின்றதொத்தான் ”

என்கின்றார்.

நாகம் ஒளிவிடுகின்ற சூரியனை உலகம் அஞ்சும்படி கடலிலே கடுக விழுங்குகையினாலே அப் பன்மணிநாகத்தைப் பல நாட்கள் சென்ற பின்பு வாயைப் பிளந்து போழ்ந்து அக்கதிர் நின்ற தன்மையை ஒத்தான் சீவகன் என்பது கருத்து.

ஈண்டும் சீவகன் கட்டியங்காரனை வென்று விளங்கிய மையை விழுங்கப்பட்ட நாகத்தினின்றும் வெளிப் போந்த கதிரவனுக்கு உவமைகூறி, இறந்த சச்சந்தனை சீவகனாகத் தோன்றியுள்ளான் என்று தேவர் குறிப்பிடுவது புலவர்கட்கோர் இலக்கிய விருந்தாகும்.

புலவரும் புரவலரும்

[திரு. சு. அ. இராமசாமிப் புலவர்]

I

ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் யாண்டுகட்கு முன்னர் பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்னும் பெயருடைய புலவர் திலகர் ஒருவர் இருந்தார். அவர், 'பெருந்தலை' என்னும் ஊரில் தோன்றியபடியால் பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்று பெயர் பெற்றார் என்று சிலரும், அவருடைய தலை உடலுக்குத் தகுந்த படியாக இல்லாமல் பெரிதாக இருந்தமையால் அப்பெயர் பெற்றார் என்று சிலரும் கூறுப. அவர் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து விளங்கினார். புலவர்களைப் பற்றும் வறுமை அவரையும் பற்றியது. அவர் பரிசில் வாழ்க்கையை மேற்கொண்டார்.

அந்நாளில் குமணன் என்னும் பெயருடைய குறுநில மன்னன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் இரவலர்களுக்கும் அறிஞர்களுக்கும் பெரும்பொருள் வழங்குவதில் அரும்புகழ் பெற்று விளங்கினான். பெருந்தலைச் சாத்தனார் குமணனுடைய பெருமைகளை உணர்ந்தார். அவனிடஞ் சென்று பரிசில் பெற்று வருதல் வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார். புறப்பட்டுக் குமணனுடைய நாட்டை யடைந்தார்.

குமணனுக்கு ஓர் இளவல் இருந்தான். அவன் நற்பண்புகள் சிறிதும் இல்லாதவன். அவனுடைய பெயர் இளங்குமணன் எனவும் அமணன் எனவும் வழங்கி நின்றது. "ஒருவனுய்ப் பிறந்தால் தனிமை இருவராய்ப் பிறந்தால் பகைமை" என்பது உலக வழக்கு. அறிவிலிகள் சிலர் அமணனைக் கலைத்துவிட்டார்கள். "உன் முன்னோன் பொருள்களை யெல்லாம் இரவலர்கட்குக் கொடுத்துப் பாழாக்குகின்றான். இதனால் உண்டாகும் பொருளிழப்பு முடிவில் நினைவே சாரும். நீ இப்பொழுதே பொருள்களைக் கைப்பற்றுவதற்கு வழி தேடுவாயாக," என்று கூறி உடன் பிறந்தார்களுக்குள் பகைமையை உண்டாக்கிவிட்டார்கள். 'கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும் கரையும்' அன்றோ? அமணன் குமணனுக்குப் பகைவனாக மாறிவிட்டான். 'அண்ணன் தம்பிதான் சென்மப் பகையாளி' என்பது உண்மையாக முடிந்து விட்டது. மனந்திரிந்த இளங்குமணன் தன் அண்ணனுக்கு மாறுபாடாகக் கலாம் விளைத்தான். தம்பியின் வேறுபாட்டைக் கண்ட குமணன் நாட்டைத் துறந்தான்; காட்டை யடைந்தான்.

மறைந்து வாழ்ந்தான். குமணன் இருப்பிடம் அறிந்த மக்கள் அவனுக்கு வேண்டுவன கொடுத்து அவனைப் போற்றினார்கள். ‘அம்மையார் எப்பொழுது சாவார் கம்பனி எப்பொழுது நமக்கு மிச்சமாகும்?’ என்றபடி சமயம் பார்த்திருந்த அமணன் நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அவன் அறிஞர் அருமைகளைச் சிறிதும் உணரான். மிகுந்த பிசினன்; ‘அறுத்த விரலுக்குச் சுண்ணும்பு நடவமாட்டான்; ஆர் வந்தாலும் பிச்சை போடமாட்டான்’ குமணனுடைய நாட்டை அடைந்த பெருந்தலைச் சாத்தனருக்கு இச் செய்திகள் தெரிந்தன. அமணன் குணத்தைப் பற்றியும் கேள்விப்பட்டிருந்த பெருந்தலைச்சாத்தனார் நற்பண்பு இல்லாத இளங்குமணனைப் பார்க்க விரும்பினார் அல்லர். ‘அருமை அறியாதவன் ஆண்டும் என்ன, மாண்டும் என்ன? அருமை அறியாதவனிடத்தில் போனால் பெருமை குறைந்து போகும்’ அன்றோ? சாத்தனார் காட்டை யடைந்தார். மறைந்திருந்த குமணவள்ளலைத் தேடிப் பிடித்தார். தம்முடைய வறுமைத் துன்பங்களை யெல்லாம் அவனிடம் விரித்துரைத்தார்.

“சமைத்தல் தொழிலை ஒழிந்தமையால் தேய்தல் இல்லாமையை அடைந்து பக்கம் உயர்ந்து தோன்றும் அடுப்பின்கண்காளான் பூத்துக் கிடக்கின்றது. உடல் மெலியும் பசியால் வருந்திப் பாலின்மையால் தோலாந் தன்மையுடனே திரங்கிப் பாலூறும் துளை தூர்ந்த தனது வறண்ட மார்பைச் சுவைக்குந் தோறும் பால் வராமையால் அழுகின்ற பிள்ளையினுடைய முகத்தைப் பார்த்துத் துன்பக் கண்ணீர் ததும்பும் கண்களையுடைய என் மனைவியின் வருத்தத்தைப் பார்த்து, இந்த வருத்தத்தை ஒழித்தற்குத் தக்கவன் நீதான் என நினைந்து நின்னிடத்திற்கு வந்தேன். நல்ல போரைச் செய்யுங் குமணமன்னனே! என்னுடைய இந்த நிலையை நீ உள்ளவாறு உணர்ந்தாயாயின், நல்ல யாழையும் மத்தளத்தையும் உடைய கூத்தரது மிடியைக் கெடுக்கும் குடியின்கண் பிறந்தோய் நீ யாதலால், நீ வறுமையுற்றுள்ள இந்த நிலைமைக்கண்ணும் உன்னை வளைத்தாயினும் பரிசில் பெறுதுவிடமாட்டேன்,” என்று உறுதி பெற உரைத்தார். சாத்தனார் உரையைக் கேட்ட குமணன் இப்புலவர்க்கு யாது பதிலுரைப்பது என்று எண்ணமிட்டான். இளங்குமணன் தன் முன்னவனை நாட்டைவிட்டுத் துரத்தியதுமன்றி அவனை அடியோடு தொலைத்துவிட வேண்டும் என்றும் தன் நண்பர்களுடைய உரையின் பேரில், ஒரு முடிவு செய்திருந்தான். அஃதாவது, குமணனுடைய தலையைக் கொணர்வார்க்குப் பெரும் பரிசில் வழங்குவதாக முரசறைந்திருந்தான். அச்செய்தி குமணனுக்கும் தெரியும். அச்செய்தி இப்பொழுது

நினைவுக்கு வரவே தன்னுடைய தலையைப் புலவர்க்குப் பரிசாக அளித்துவிடலாம் என்று முடிவுசெய்தான். தன் கைவாளைப் புலவரிடங் கொடுத்தான். தன் தலையை வெட்டிக் கொண்டு போய்த் தன் பின்னவனாகிய மன்னன் இடங்கொடுத்து உன்னிய பரிசைப் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு உரைத்தான். வாளை வாங்காது தாழ்ப்பின் குமணன் தன் தலையைத் தானே துணித்தாலும் துணித்துக் கொள்வான் என்று அஞ்சிய புலவர் வாளைத் தமது கையிலே பெற்றுக் கொண்டார்.

- ஆடுநனி மறந்த கோடுயர் அடுப்பின்
ஆம்பி பூப்பத் தேம்பசி உழவாப்
பாஅல் இன்மையில் தோவொடு திரங்கி
இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
- நி. சுவைத்தோ றழுஉந்தன் மகத்துமுகம் நோக்கி
நீரொடு நிறைந்த நரிதழ் மழைக்கண்என்
மனையோள் எவ்வம் நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண
என்னிலை அறிந்தனை ஆயின் இந்நிலை
- க0. தொடுத்துங் கொள்ளா தமையலென் அடுக்கிய
பண்ணமை நரம்பின் பச்சை நல்யாழ்
மண்ணமை முழுவின் வயிரியர்
இன்மை தீர்க்கும் குடிப்பிறந் தோயே.

(அ - ரை.) ஆடு - அடுதல்; சமைத்தல், நனி - மிகவும், கோடு - பக்க இடம், ஆம்பி - காளான், தேம்பசி; தேம்பு பசி - உடலை மெலியச் செய்யும் பசி. திரங்கி - சுருங்கி. எவ்வம் - வருத்தம். நிற்படர்ந்தி சின் - நிற்பால் வந்தேன். தொடுத்தும் - வளைத்தும். மண் அமை - கட்டுதல் பொருந்திய. வயிரியர் - கூத்தர். இன்மை - வறுமை.

II

குமண வள்ளலிடம் வாளைப் பெற்ற பெருந்தலைச் சாத்த னார் விரைந்து இளங்குமணன்பாற் சென்றார். வாளுடன் புலவர் வந்திருத்தலைக் கண்ட இளங்குமணன் இவர் யாது கூறப்போகி ருரோ என்று அவருடைய முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந் தான். உடன் பிறந்தார் இருவரும் ஒன்றுபட்டு வாழவேண்டும் என்பதே அவருடைய உள்ளக்கிடக்கை. இரக்கத்திற் சிறந்து விளங்கும் குமண மன்னனுடன் ஒரு வயிற்றிற் பிறந்த இளங் குமணன் கொடியவனாக இரான். அவனுடைய உள்ளத்தை எளிதில் மாற்றிவிடலாம் என்று புலவர் உறுதியாக நம்பினார். அவர் எண்ணியது கைகூடுமாறு அறிவுரைகள் பல கூற லானார்.

“ எப்பொருளும் நிலைபெறுத் தன்மையை உடையது இவ்வுலகம். இவ்வுலகத்தின் கண்ணே நிலைபெறுதலை விரும்பினவர்கள் தம்முடைய கொடையினாலே புகழை இவ்வுலகத்திலே என்றும் நின்று நிலவும்படி நிலைநிறுத்திவிட்டுத் தாங்கள் இறந்துபோனார்கள். பொருந்துதற்கரிய பெருஞ் செல்வராக இருந்தும் சிலர், வறுமையினால் இரப்பவர்களுக்கு ஒன்றுங் கொடாமையினாலே பழைய கொடையுடையார்போலப் பின்னுந் தம்பெயரை நிலைநாட்டி, உலகத்தோடு இடையறுது தொடர்ந்து என்றும் விளங்குதலை அறியாமற் போனார்கள். உலகத்தில் என்றும் நிலைபெறுதலை விரும்புவோர் புகழை நிலைநிறுத்துதலும், புகழை நிலைநிறுத்தாதோர் நிலைபெறுதோராகவும் இருக்கின்றனர். மணிகள் ஒலிக்கப்பெறுகின்ற சிறந்த யானைகளைப் பரிசிலர்களுக்கு மிகுதியாகக் கொடுக்கும் அழிவில்லாத நற்புகழை யுடையவனும், உனது அன்பிற்குரியவனுமாகிய குமணவள்ளலைத் தேடிக் காட்டினிடத்திலே கண்டனன், எனது வறுமையைக் கூறி அவனைப் பாடிநின்றேன். பெருமை மிகுந்த இரவலன் பரிசு பெறாமல் வாடினவனாகச் செல்லுதல் நான் என் நாட்டை இழந்ததினும் துன்பந்தருவதாகும் என நினைத்து வருந்தினன். பிறகு அவன் தலையைக் கொணர்வார்க்குப் பரிசில் வழங்குவதாக நீ யாண்டுந் தெரியுமாறு பறையறைந்திருத்தல் அவனுடைய நினைவுக்கு வந்தது. ‘புலவரே! எனது தலையை அரிந்துகொண்டுபோய் என்னுடைய இளவல் இடத்திலே கொடும். அவ்வாறு கொடுப்பீராயின், உமக்குப் பெரும் பொருள் பரிசிலாகக் கிடைக்கும்’ என்று கூறித் தலையை அரிந்து கொள்ளுதற்குத் தன் கையில் இருந்த வாட்படையை எண்கையிற் கொடுத்தனன். வாளை வாங்குதற்கு யான் தாழ்த்து நிற்பின் அவன் தானே தன்னுடைய தலையை அரிந்து வீழ்த்தினாலும் வீழ்த்துவான் என்று அஞ்சி, அவ் வாட்படையைப் பெற்றுக்கொண்டு நிற்பால் வந்தனன். அம் மன்னனைப்போல் அரிய பொருள் பிறிதுயாதும் இவ்வுலகத்தில் இன்மையானும், அம்மன்னன் உயிருடன் வாழ்ந்திருத்தலானும் நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடையவனாக நிற்பால் வந்தேன்,” என்று இளங்குமணனுடைய உள்ளம் மாறித் திருந்தும் வண்ணம் கூறினார்.

புலவருடைய எண்ணம் இனிது நிறைவேறியது. அண்ணனின் பெருமையையும், தனது சிறுமையையும் உணர்ந்தான் சிலநாள் தன் முன்னவனைப் பிரிந்திருந்தபடியால் அவனுள்ளத்தில் அன்பு தோன்றியிருந்தது. ‘அகல இருந்தால் நிகள உறவு; கிட்ட இருந்தால் றட்டப்பகை, அகல இருந்தால் பகையும் உறவாம்’ என்னும் மொழிகள் பொய்க்குமா? இளங்குமணனுடைய திய

நண்பர்கள் இளங்குமணனைப் பார்த்து, ‘ இருந்தால் நவாப் சாகிப் இல்லாவிட்டால் பக்கிரி சாகிப்;’ ஆகையால் உன் அண்ணனை வென்று அவனுடைய பொருள் முழுவதையும் கைப்பற்றிக் கொள்வாயாக! என்று போதித்திருந்த போதனை யெல்லாம் பறந்துபோய்விட்டது. ‘ஆண்டி எப்போ சாவான் மடம் எப்போது ஒழியும்’ என்று அண்ணனைப்பற்றி எண்ணியிருந்த எண்ண மெல்லாம் அடியோடு ஒழிந்துபோயின. அவன், ‘அண்ணனுக்கும் தம்பிக்கும் அல்ல வென்று போகுமா?’ என்னும் பழமொழிக்குத் தகுதியான எடுத்துக்காட்டாக அமைந்தான். தன் முன்னவனைக் கொண்டுவந்து முன்போல அரசனுக்குதல் வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டான். புலவர் மகிழ்ச்சியுடன் இணங்கினார். இளங்குமணனையும் உடனழைத்துக்கொண்டு காட்டிற்குச் சென்றார். குமணனைக் கண்டு இளங்குமணன் திருந்திய வகையைப் பொருந்த மொழிந்தார். நீ எனக்கு அளித்த தலைமீது நான் முடிசூட்டப்போகிறேன், நீ அத்தலையுடன் புறப்பட்டு நகருக்கு வருவாயாக!’ என்று திறம்பெறச் செப்பினார். குமணனை அழைத்துப்போய் பழமை போல் கிழமையடையச் செய்து தாம் விழுமிய வளம் பெற்றுக் கெழுமிய உவகையுடன் மீண்டார். புலவருடைய அறிவுநலமும் ஆற்றல்மாண்பும் போற்றக் கூடியதன்றோ?

- மன்னு உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிதி இத் தாம்மாய்ந் தனரே
துன்னருஞ் சிறப்பில் உயர்ந்த செல்வர்
இன்மையின் இரப்போர்க்கு) ஈயா மையின்
௮. தொன்மை மாக்களில் தொடர்பறி யலரே
தாள்தாழ் படுமணி இரட்டும் பூறுதல்
ஆடியல் யானை பாடுநர்க் கருகாக்
கேடில் நல்லிசை வயமான் தோன்றலைப்
பாடி நின்றனென் ஆகக் கொன்னே
௧௦. பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தல்என்
நாடிழந் ததனினும் நனிஇன் னாதென
வாள்தந் தனனே தலைஎனக் கீயத்
தன்னில் சிறந்தது பிறிதொன் றின்மையின்
ஆடுமலி உவகையொடு வருவல்
௧௮. ஓடாப் பூட்கைநின் கிழமையோற் கண்டே

(அ - ரா.) மன்னு - நிலைபெறுத. மன்னுதல் - நிலைபெறுதல். நிதிஇ - நிறுத்தி. துன்னரும் - பொருந்துதற்கரிய. இரட்டும் - ஒலிக்கும். ஆடியல்யானை - வெற்றி மிகுந்த யானை. வயமான் தோன்றல் - வலிய குதிரைகளையுடைய தலைவன். கொன்னே - வீணே. ஓடாப் பூட்கை - புறங்கொடாத மேற்கோள்.

செய்திகளும் குறிப்புக்களும்

மறைமலை அடிகளின் இரண்டாவது ஆண்டு நினைவுநாள்

மதுரைத் திருவள்ளுவர் கழகச் சார்பில் 15-9-1952-இரவு மிகவும் சிறப்பாக நிகழ்ந்தது. “தமிழ்நாடு” உதவி ஆசிரியர் திரு. எம். எஸ். பி. சண்முகம் M.A. அவர்கள் தலைமை புண்டார்கள். பசுமலைத் தமிழாசிரியர் வீ. ப. நடராசன், தி. கி. சுந்தரமூர்த்தி முதலியோர், அரியதோர் விரிவுரை ஆற்றினார்கள் அதன் சுருக்கம்:

அடிகளார் தனித்தமிழ் இயக்கத்துக்கும் தொன்மைச் சைவத்துக்கும் ஆற்றிய தொண்டு அளப்பில். அடிகளாரின் யாழினும் இனிய குரலை ஒலிப்பதிவு செய்துகொள்ளாமை தமிழரின் பேரிழப்பேயாம். ஐம்பது நூற்களுக்குமேல் யாத்தள்ளனர். திருவள்ளுவர், திருவாசகம் இவற்றின் காலத்தை அறிவது அவர்கள்தம் சித்தாந்த ஆராய்ச்சிவன்மையாலன்றோ?

தலைவரவர்கள் முடிப்புரையில்:

அடிகளாரது நூல்களிலே தலையாயது “மக்கள் நூறாண்டு வாழ்வது எப்படி?” என்னும் நூல். செய்தித் தாள்கள் தமிழைப் பரப்புவதில் ஈடுபடவேண்டும். தனித்தமிழ்ச் சொற்களையே கையாளவேண்டும். தனித் தமிழைப் புறக்கணிக்கும் தாள்கள் புறக்கணிக்கப்படல் வேண்டும் என்றனர். துணைச் செயலாளர் நன்றிகூற இனிது நிறைவுற்றது.

தாய்மொழி மூலம் கல்வி கற்பித்தல்

11-9-52-ல் சென்னை, மேரி அரசிக் கல்லூரியில் மொழிக் கழகத் துவக்கவிழா நடைபெற்றது. நமது மாகாணக் கல்வி அமைச்சர் திரு. டாக்டர். எம். வி. கிருஷ்ணராவ் அவர்கள் இவ்விழாவைத் துவக்கி வைக்கும்போது, தாய்மொழிமூலம் பாடங்கள் கற்பிக்கப்படும் முறை பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் சிறுகச் சிறுகக் கடைப்பிடிக்கப்படுமென்றும், தமிழே பழையமொழியென்றும், அதற்கடுத்தபடியாக வைத் தெண்ணக்கூடியவை கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் ஆகிய மொழிகளென்றும், தமிழ் தவிர ஏனைய தென்னாட்டு மொழிகளுள் வடமொழி பெரிதும் கலந்துவிட்டதென்றும் குறிப்பிட்டார். மேலும், ஆழ்வாராதிகள், நாயன்மார் காலங்களில் தமிழர் தெலுங்குநாடுகளுக்குச் சென்று, அம்மொழியைக் கற்று, அந்நாட்டு இலக்கியங்களுக்குப் பெருந்தொண்டு ஆற்றியுள்ளனரென்றும் குறிப்பிட்டார்.

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்

கழகத்திற்காக, சென்னை 2-140, பிராட்வே,

அப்பர் அச்சகத்தில், திரு. வ. சுப்பையா அவர்களால்

அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. ஆசிரியர்: வ. சுப்பையா.

டாக்டர் ரா. க. சண்முகம் செட்டியார் அவர்கள்
(துணைவேந்தர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்)